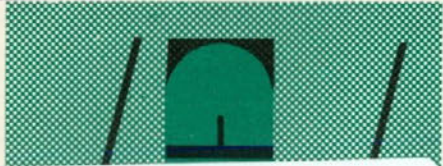

KUŽIŽICA
EDVARDA KAFOLJA
V CELJU

Celje - skladišče
D-Per
65/1981

OSREDNJA KNJ. CELJE

COBISS

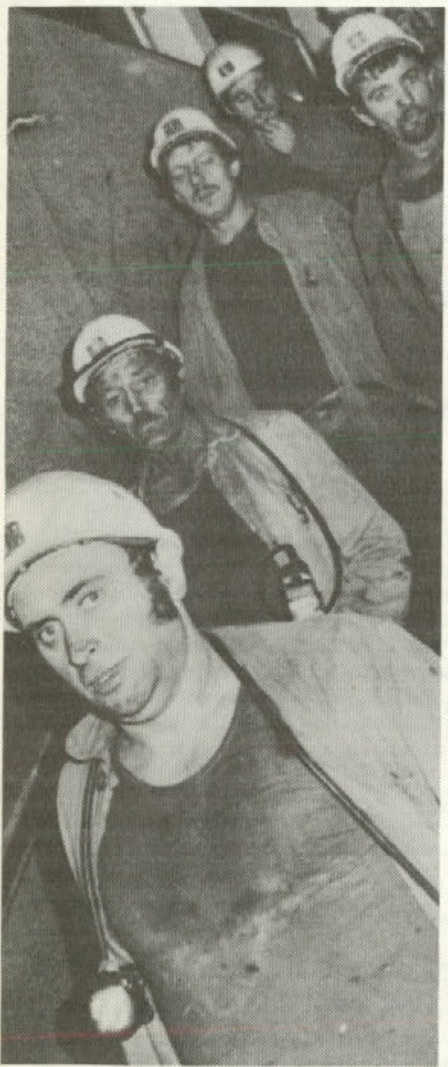
RUDAR

GLASILO KOLEKTIVA
RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA VELENJE

LETO XV

SREDA, 7. OKTOBER 1981

ŠTEVILKA 5

Ob letošnjem prazniku naše občine in slovesnem poimenovanju Velenja po tovarišu Titu

V teh dneh se nam spomin pogosto vrača v preteklost naše doline, to je deset, dvajset, trideset let nazaj v obdobja, ki zaokrožujejo posamezne stopnje našega gospodarskega in družbenega razvoja. Vemo, da so mnogi objekti, ki lepšajo našo dolino in jih koristno uporabljamo, zgrajeni s požrtvovalnim delom naših delovnih ljudi, na kar smo upravičeno ponosni.

Delovni uspehi, ki smo jih dosegli z izpolnjevanjem in preseganjem proizvodnih načrtov in s prostovoljnimi delovi, so nam enako dragoceni kot trenutni začetki obratovanja novih proizvodnih objektov.

Tako svojevrsten, kot je bil razvoj naše doline in Velenja, je bil tudi razvoj Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje. Ob koncu vojne se je naš rudnik lahko opiral s storoletno tradicijo, a kljub temu so morali rudarji praktično v golih rokah delati v nedrih zemlje, da so lahko priskrbeli premog, ki ga je gospodarstvo takrat še kako potrebovalo. S postopnim uvajanjem različne vrstne in transportne mehanizacije v rudnik so se boljšale delovne razmere in rudarji so iz leta v leto skokovito povečevali proizvodnjo. Naglemu razvoju rudnika je sledilo razvijanje elektrostrojne, gradbene in drugih proizvodnih dejavnosti, ki so zadovoljevale predvsem potrebe lokalnih in regionalnih družin. V tem času pa je začel rasti že tudi drugi energetski velikan v dolini - delovna organizacija TE Šoštanj, gigant za predelavo premoga v plemenitejšo obliko energije - v elektriko. Med obema delovnimi organizacijama se je kma-

Dalje na 2. strani!

VSEBINA • (STRAN 2) Spomini in pričevanja (II) • (STRAN 6) Še o sporedu prireditev ob letošnjem prazniku naše občine - Šoštanjske termoelektrarne proslavljajo 25-letnico • (STRAN 8) Portreti naših delavcev in upokojencev • (STRAN 15) Odšli v pokoj • (STRAN 22) Šport in rekreacija • (STRAN 26) Novi - zeleni vlak na relaciji (Titovo) Velenje - Ljubljana • (STRAN 27) Obisk pri vodstvu aktiva invalidov RLV • (STRAN 28) Za hvala delovnemu kolektivu delovne organizacije RLV - Zgubili smo dva velika revolucionarja in politika

lu začela spletati nit medsebojnega povezovanja, ki so jo delavci temeljnih organizacij najprej okrepili z združitvijo v delovno organizacijo - v procesu uveljavljanja zakona o združenem delu pa nato še z ustanovitvijo sestavljene organizacije Rudarsko-elektroenergetski kombinat Velenje, ki danes oskrbuje Slovenijo s skoraj polovico vse potrebne električne energije. Poleg tega pa se že uveljavlja tudi na tujih tržiščih z nekaterimi industrijskimi izdelki svojih delovnih organizacij.

Poudariti pa moramo, da ves ta razvoj ni potekal sam od sebe. Vsako delovno zmago so spremljale težave, ki jih brez požrtvovalnega dela in zavesti, da gradimo in proizvajamo zase - za Titovo Jugoslavijo - ne bi mogli premagati.

Tudi v prihodnje bomo delavci Rudarsko-elektroenergetskega kombinata z delom dokazali, da smo vredni poimenovanja našega lepega mesta po tovarišu Titu, ustvarjalcu socialistične, samoupravne, bratske in neuvrščene Jugoslavije.

Koordinacijski odbor osnovnih organizacij zveze sindikatov SOZD REK Velenje

SPOMINI IN PRIČEVANJA (II)

Stane Jamnikar, naš dolgoletni, pred kratkim upokojeni delavec (nazadnje je bil prodajni referent v delovni organizaciji EFE):

"Mislim, da smo v Velenju z dosedanjim delom pokazali, kako je treba ustvarjati materialno osnovo za uresničevanje osebnih in družbenih interesov. Začeli smo v jamah velenjskega rudnika, nadaljevali z udarniškim delom pri izgradnji infrastrukturnih objektov, razvijali smo obrobne dejavnosti, ki so z leti presegle vsa naša pričakovanja, in danes iramo

zrele sadeže za nove naložbe.

Prepričan sem, da vsi v naši občini s ponosom prevzemamo pravico za poimenovanje Velenja po našem velikem učitelju, borcu in prijatelju, saj smo se neprestano zgledovali po njem. delali, kot nas je on učil, in pri tem dosegali rezultate, ki so zadovoljili njega, bogatili nas in celotno našo družbo. Štirikrat je bil med nami, štirikrat nas je pohvalil in nam svetoval, kako naprej. Vsak obisk je bil za nas doživetje, čeprav vsi nismo bili vedno v njegovi neposredni bližini. Toda vedeli smo, da nas je obiskal zaradi naših delovnih rezultatov, zato, da bi videl, kako smo poskrbeli za delovnega človeka in kako varujemo dosežke narodnoosvobodilne borbe in socialne revolucije. Lepšega priznanja za vse naše napore, kot so bili njegovi obiski pri nas, si nismo znali niti zamisliti.

Poimenovanje našega mesta po predsedniku Titu ne bo le nagrada za naše dosedanje delo, ampak tudi velika obveza za še prizadevnejše uresničevanje vseh naših družbenih nalog.

Dvakrat sem v enotah narodne zaščite skrbel za njegovo varnost in varnost njegovega spremstva. Dvakrat sem gledal obraze ljudi, na katerih se je rojeval nekak odpor do nas, ki smo budno spremljali dogajanja povsod, kjer se je pojavil tovariš Tito. Ljudje kot da niso mogli razumeti, da je prav naša skrb za varnost maršala Tita, skupaj z rezultati dela naših delovnih ljudi, ki smo mu jih razgrinjali med njegovimi obiski, naj večji udarec za vse notranje in zunanje sovražne sile našemu sistemu socialističnega samoupravljanja in politiki neuvrščenosti naše države.

Danes tovariša Josipa Broza - Tita ni več. Vzeli so nam ga zakoni narave, nihče pa nam ne more vzeti tistega njegovega dela, ki še naprej živi v nas in katerega vpliv na naše prihodnje delo bo v Titovem Velenju še večji."

Ciril Grebenšek, upokojeni jamski poslovodja RLV:

"V minulih treh desetletjih je v Šaleški dolini zrastle mesto, ki je rezultat dela žuljavih rok njenih prebivalcev. Vsakodnevno delo v rudniku in tovarnah, udarniško delo pri objektih širšega družbenega pomena in sestanki, na katerih smo načrtovali vedno nove akcije, vse to je dajalo pečat življenju prebivalcev mesta ob reki Paki. Udarniško delo je dolga leta pomenilo najvišjo in najbolj neposredno obliko združevanja interesov delovnih ljudi in občanov v naši občini. Pri naših naporih pa nismo nikdar bili osamljeni. Neprestano so nas obiskovali

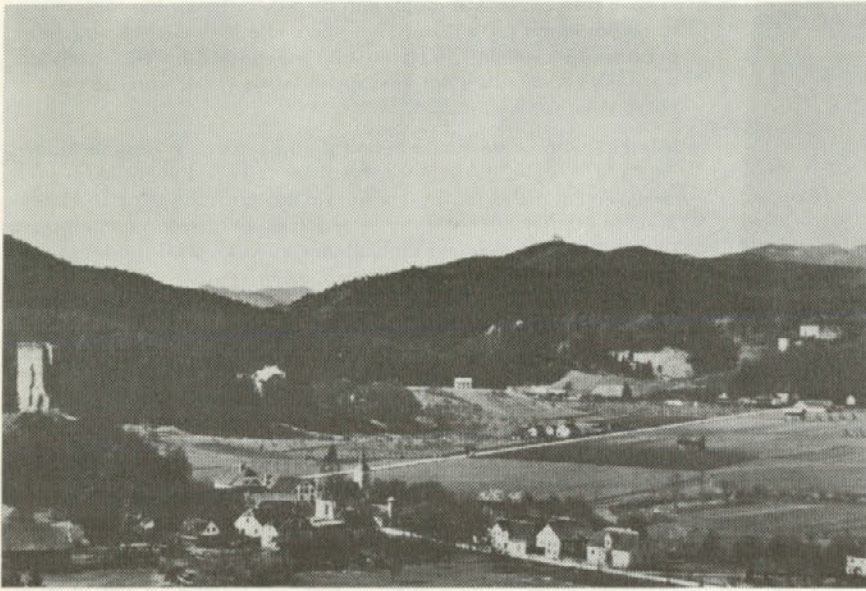
RUDAR - INFORMATOR: Glasilo kolektiva sestavljene organizacije REK Velenje (Velenje - Rudarska 6, telefon h.c. 851 100)

Za izdajanje glasila skrbi uredniški odbor. Odbor sestavljata:

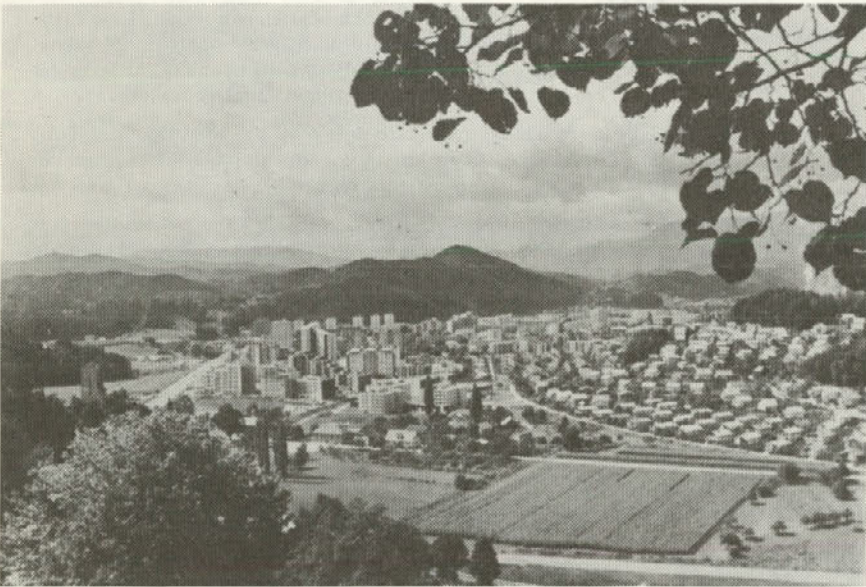
- delegacija samoupravnih organov in družbenopolitičnih organizacij: Ivan Krejan (RLV - J. mehanizacija) - namestnik Ivan Jelen (RLV - J. Škale), Anton Ribarič (RLV - DSSS) - namestnik Vili Kerin (RLV - J. Preloge), TE Šoštanj - Maks Lomšek (namestnica Zinka Moškon), ESO - Alojz Filipančič (namestnik Dragan Čelofiga), Plastika - Janez Kovačič (namestnik Roman Rebernik), EFE - Mile Maksimovič (namestnica Milena Gril), Avtopark - Anton Sever (Delavski svet delovne organizacije mora na predlog sindikalne organizacije izvoliti novega namestnika!), Tiskarna - Silvo Pešak (namestnik Marko Boruta), Družbeni standard - Dragica Pohar (namestnik Jože Mirtič), Avtomatska obdelava podatkov - Irena Likar (namestnica Mira Uranc), Zavarovanje - Niko Pečovnik (namestnik Josip Malinovič), DSSS SOZD - Branko Ledinek (namestnica Anica Pristovšek);
- delegacija delavcev in njihovih stalnih sodelavcev pri glasilu: Konstantin Kuzmin (DSSS SOZD - odgovorni urednik), Rafael Batič (DSSS SOZD - glavni in tehnični urednik), Bojan Ograjenšek (DSSS SOZD - novinar reporter), Draga Borovnik (DSSS SOZD - novinar lektorica), Vesna Kores (DSSS SOZD - tajnica in stavka glasila), Lojze Ojsteršek (DSSS SOZD - fotografske storitve), Drago Bahun (DSSS SOZD - tajništvo samoupravnih organov SOZD), Nada Dermol (referentka za informiranje v TE Šoštanj), predstavnik OK SZDL Velenje.

Predsednik uredniškega odbora: Ivan Krejan • Naslov uredništva: Velenje - Prešernova 10 (DSSS SOZD - telefon h.c. 851 100, interno 260 - soba 58 nad pošto Velenje).

Tiska DO Tiskarna REK Velenje (Velenje - Celjska cesta, telefon 850 566 ali 851 630 • Glasilo prejema vsi člani kolektiva brezplačno • Izhaja po potrebi • Naklada v višini števila zaposlenih + 100 izvodov.

Pogled na Velenje pred začetkom povojne izgradnje...

... in danes!

Začetek izgradnje - tisoči rok, tisoči in tisoči udarniških ur...

UPOKOJENI
JAMSKI
POSLOVODJA
CIRIL
GREBENŠEK

predstavniki najvišjih organov mlade ljudske oblasti, se pogovarjali z nami in nam svetovali. V teh tridesetih letih je nekajkrat izkazal priznanje našim naporom tudi največji delavec naše družbenopolitične skupnosti, tovariš Josip Broz - Tito, saj je kar štirikrat obiskal naše cvetoče mesto. Dvakrat sem sodeloval pri pripravah za sprejem našega najdražjega gosta, in sicer kot poveljnik rudarske čete, zato vem, s kakšnim veseljem in ponosom smo mu vsakokrat izrekli dobrodošlico.

Posebno rad se spominjam njegovega prihoda v Velenje avgusta leta 1963, ko je s seboj pripeljal Nikito Hruščeva. Takrat sem na Jašku Preloge pred postrojeno rudarsko četo predal raport tedanjemu prvemu človeku Sovjetske zveze, nato pa nas je tovariš Tito vse, ki smo sodelovali pri pripravi sprejema, povabil na kosilo. Z njim sem se pozneje srečal še enkrat. To je bilo med praznovanjem njegovega rojstnega dneva, ko sem ga kot član slovenske rudarske delegacije obiskal v Beogradu na Dedinju.

Tovariša Tita je na naše mesto priklepala še ena močna vez: prijateljstvo in globoka osebna naklonjenost do prvega komandanta slovenske partizanske vojske, člana sveta federacije, narodnega heroja, častnega občana velenjske občine in častnega člana delovnega kolektiva našega rudnika Franca Leskoška - Luke.

Le kaj bi našim delovnim ljudem in občanom lahko pomenilo več kot poimenovanje našega mesta po tem legendarnem delavcu in borcu za sodelovanje in mir med narodi?

Prve lopate na udarniškem delu smo v občini Velenje zasadili z mislijo na njegove napore, razvijali smo gospodarstvo tako, kot nas je on učil. Vedno smo bili njegovi, zato je poimenovanje našega mesta po njem zgolj še eno dejanje naše navezanosti nanj."

Anica Šterbenk, upokojena delavka
RLV in ena od najstarejših Velenjčank:

"Pred kratkim sem dobila pismo, in spredaj na kuverti tega pisma je poleg številke naše pošte bilo zapisano že - Titovo Velenje. Bila sem ganjena zaradi tega pošiljateljevega poudarka, da bo mesto, ki mu pripadam, kmalu počaščeno s poimenovanjem po našem partizanskem komandantu in voditelju naše mlade socialistične države. Res bomo tega poimenovanja najbolj veseli njegovi borci, ki

ANICA ŠTERBENK

smo današnja stvarnost začeli graditi v najtežjih dneh naše narodnoosvobodilne borbe in revolucije.

Poglej po stenah mojega stanovanja! (Ta vzklík je veljal našemu novinarju Bojanu Ograjenšku, ki je zajel te spomine in pričevanja; op. ur.) Tam visi njegova fotografija skupaj s sliko doktorja Franceta Prešerna, tamle na oni steni pa sem sliko maršala Tita obesila med fotografije mojih padlih sobork, narodnih junakinj in nesrečnih tovarišic, ki niso dočakale svobode. Čisto na desni, tamle na steni pri oknu, sem njegovo ukvirjeno fotografijo postavila med umetniške slike mojih prijateljev - likovnikov. V vazo poleg te fotografije, ki kaže tovariša Tita v letih kmalu po vojni, pa vsakih nekaj dni postavim sveže cvetje... Vsi, ki me obiskujete, trdite, da je v taki razmestitvi njegovih fotografij veliko simbolike. Seveda je, tega ni težko ugotoviti: tovariša Tita je sprejelo vsako okolje. Povsod je bil najljubši gost, vsak si ga tudi sedaj lasti.

Se sploh zavedamo, kako odgovorno in ne le častno nalogo prevzemamo občani naše občine s poimenovanjem Velenja po tovarišu Titu?

Poznam ljudi, ki bore malo dajo na to veliko priznanje našemu mestu in celi Šaleški dolini. Zaradi takih posameznikov bi tudi tovariš Tito, če bi še živel, pošteno premislil, preden bi dal soglasje za tako spremembo imena našega mesta. Tega gotovo ne bi storil za to, ker bi se bal za ugled svojega vzdevka, ampak zato, ker ime Tito pomeni vse tisto, v kar so dobrega verjeli in še verjamejo narodi in narodnosti naše samoupravne socialistične družbe. Kljub temu pa sem prepričana, da bi naš predsednik pomislil tudi na tisoče rudarjev in drugih delavcev, ki se v našem mestu odločno borijo za skupne cilje v okviru nadaljnje bogatitve in razvoja naše najširše socialistične skupnosti. S tem bi še enkrat pokazal svojo neminljivo veličino, ki nam, njegovim dedičem, zlasti pa Velenjčanom, s poimenovanjem našega mesta po njem, nalaga obveznosti, v okviru katerih bomo morali čimprej obračunati tudi s posamezniki in pojavi, ki niso vredni Titovega imena."

Nestl Žgank, direktor RLV v pionirskih letih naglega povojnega razvoja RLV, mesta Velenja in cele Šaleške doline:

Titu. S tem slovesnim dejanjem ob našem letošnjem občinskem prazniku bomo prejeli najvišje priznanje za naša prizadevanja pri povojni izgradnji in razvejanju našega občinskega središča v Šaleško dolino in v del savinjske doline tja do sotočja dveh rek - Pake in Savinje.

Mlajši ljudje se danes ne spominjajo razmer, v katerih je začelo kliti boljše življenje prebivalcev trga pod velenjskim gradom. Redki ljudje se še spominjajo nevzdržnih povojnih razmer v velenjskem rudniku; še poštenega ročnega orodja nismo imeli, kaj šele odkopne mehanizacije, ki bi olajšala delo takratnim rudarjem. Kmalu po vojni so se vrnili v domovino tudi rudarji iz Francije, Nemčije, Belgije in od drugod. Prišli so v Velenje, kjer naj bi dobili nova stanovanja in imeli boljše delovne razmere. Kaj so našli v jamah velenjskega rudnika, sem že povedal. Temu naj dodam, da smo jih namestili, skupaj z njihovimi družinami, v stare barake, ki - po resnici povedano - niso bile nič boljše kot tiste med vojno v koncentracijskih taboriščih širom po Evropi. Zato je iz dneva v dan naraščalo nezadovoljstvo med jamskimi delavci, in nobene možnosti ni bilo za hitrejšo reševanje nakopičenih problemov. Vzporedno s tem so se slabšali odnosi med uslužbenci in jamskimi delavci rudnika. Ti zapleteni odnosi so se začeli izboljševati z odločitvijo uslužbencev, da začnejo hoditi v jamo na udarniško delo. Rudarji, ki so to odločitev svojih zunanjih sodelavcev sprejeli z veliko zadržanostjo, so po nekaj tednih korenito spremenili svoj odnos do te pomoči. Uspeh te akcije je bil zagotovljen že po prvem izplačilu akontacije osebnih dohodkov, saj so rudarji dobili plačilo tudi za tisti premog, ki so ga odkopali med udarniškim delom njihovi zunanji sodelavci.

Medsebojni odnosi rudniških delavcev so se od takrat začeli hitro izboljševati in so kmalu dosegli stopnjo, ki je presenetila celo nas, ki smo organizirali te akcije.

Od takrat tudi ni bilo več treba ugibati, kako naj rešujemo tudi druge pereče probleme v dolini. Še vedno zelo šibko materialno osnovo, s katero je razpolagal rudnik in je onemogočala hitrejši razvoj osebnega in družbenega standarda delavcev, smo nadomestili z udarniškim delom, ki smo ga prenesli na vsa področja našega življenja. Začeli smo graditi stanovanjske bloke, kinodvorano, vodovod in kanalizacijo. Pod rokami udarnikov so nastajale ceste, urejene travnate površine in prvi drevesni in cvetlični nasadi ob cestah in na travnatih površinah. Spominjam se, s kakšnimi težavami smo zgradili prva dva stanovanjska bloka osemnajsterčka in kako težavna je bila odločitev, katere izmed mnogih prosilcev naj vselimo v ta bloka. Vendar rešitev se je našla: 'domači' rudarji, ki so bili do teh stanovanj najbolj upravičeni, so odstopili polovico stanovanj priseljenim rudarjem. S tem niso dokazali le velikega občutka za solidarnost, ampak so omogočili tudi uveljavitev svoje poznejše zahteve, da mora vsak, ki hoče dobiti družbeno najemno stanovanje, za njegovo pridobitev opraviti 300 do 400 udarniških ur. Za lenuhe v našem mestu res ni bilo prostora. In ne le to: udeležba občanov na udarniškem delu je v njih sprožila smisel za varovanje družbene lastnine. Le kdo bi uničeval tisto, kar je gradil sam v potu svojega obraza?

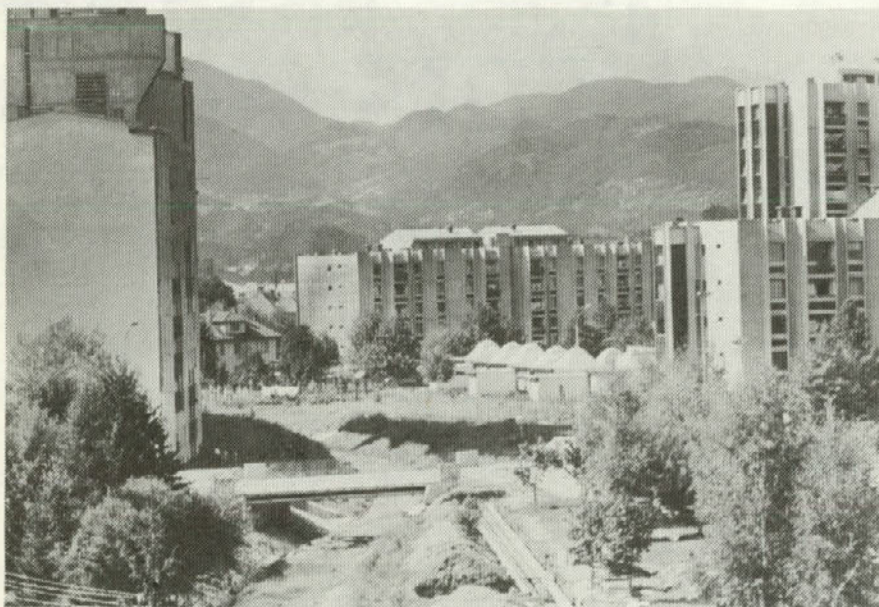
Potem je na hribu med današnjo Kidričevo in Tomšičevo cesto začelo zmanjkovati prostora za izgradnjo novih stanovanj. Zato smo med enim od obiskov takratnega ministra za industrijo Franca Leskoška - Luke vprašali tega velikega prijatelja velenjskih rudarjev, kam naj širimo mesto. Ne da bi trenil, je odvrnil, naj prestavimo in reguliramo strugo reke Pake. To je bila res rešitev, saj nam je reka Paka ob večjem deževju preplavila ves južni del doline.

Ob nasvetu tovariša Luke nihče ni pomislil, da nimamo še nobene gradbene mehanizacije in da so celo samokolnice še sila redko prevozno sredstvo, to pa zato, ker smo vsi bili pripravljeni poprijeti za delo udarniško. Danes sem prepričan, da v našem mestu in dolini nikoli prej niti pozneje ni bilo tako masovnih akcij, kot so bile udarniške akcije občanov pri prestavitvi in regulaciji reke Pake. Tisoč do tisoč štiristo delavcev in občanov se je ob nedeljah zbralo pri teh delih, zato je delo potekalo hitreje, kot so pričakovali največji optimisti. Po končanem delu smo na nekdanjih močvirnih travnikih dobili nove

"Uvodoma moram povedati, da še nisem povsem dojel čudovite resnice, da nas je širša družbenopolitična skupnost podprla pri naši kandidaturi za poimenovanje našega mesta po tovarišu

Pod njihovimi rokami se je dolina začela spreminjati...

in se spremenila v sodobno mesto - Titovo Velenje...

površine za stanovanjsko izgradnjo in novi center mesta, ki smo ga že dalj časa pogrešali.

Naše delo je kmalu začelo privabljati prve visoke predstavnike mlade ljudske oblasti. Še posebno potem, ko se je začela izgradnja novih rudniških objektov v Prelogah. Najpogosteje nas je obiskoval tovariš Franc Leskošek - Luka, ki je skoraj vsak obisk izkoristil tudi za obisk rudarjev v jamah velenjskega rudnika. Nič ni bolj vzradostilo rudarjev kot njegova čokata postava na čelih velenjskih jam. Potem je 19. avgusta 1958. leta prišel prvič v Velenje najbolj težko pričakovani gost, tovariš Josip Broz - Tito.

Njegov obisk na Jašku Preloge in zatem v mestnem središču je bilo pravo nepozabno srečanje velikega borca in delavca z rudarji, drugimi delavci in občani našega mesta. Ob tej priložnosti smo dragemu gostu razložili osnovne zamisli nadaljnega razvoja velenjskega rudnika in smernice razvoja Velenja, takrat še izrazito rudarskega mesta.

Čeprav je tovariš Tito po prvem obisku prišel v Velenje še trikrat, se vedno najraje spominjam njegovega drugega obiska, ko se je med potovanjem po Sloveniji nepričakovano ustavil tudi v našem mestu.

Spominjam se, da tistega avgustovskega dopoldneva leta 1962, štiri leta torej po njegovem prvem obisku v Velenju, na začetku kar nisem verjel novici, da je prišel v Velenje tovariš Tito. Kolikor me niso mogle prepričati besede sodelavcev, pa se je posrečilo njihovim zmedenim obrazom...

Tistega dne sva se dolgo pogovarjala. Veste, kaj mi je najprej rekel? Vprašal me je, katere naloge smo uresničili izmed tistih, o katerih smo govorili med njegovim prvim obiskom. Odvrnil sem mu, resda ne brez bojzani, kako bo reagiral, da smo opravili vse naloge, ki jih je bilo mogoče opraviti z udarniškim delom in omejenimi finančnimi sredstvi... V rudniku smo v obdobju od njegovega prvega obiska vidno zvečali odkopne učinke, rudarjem omogočili popolnejše izobraževanje ob delu, poskrbeli pa smo tudi za dvig družbenega standarda delavcev in občanov. V ta namen smo mesto oskrbeli s pitno vodo, kar ni bila majhna naloga, če pomislim, da na začetku petdesetih let ni bilo niti enega samega metra položnega vodovoda.

S posebnim zanimanjem je tovariš Tito ob tem obisku prisluhnil moji razlagi poteka del za toplifikacijo mesta, ki je prav takrat bila v največjem razmahu. Na koncu tega razgovora je tovariš Tito navdušeno podprl tudi izgradnjo energokemičnega kombinata, v katerem smo v Velenju želeli uplinjati manj kvalitetni premog, vendar projekt zaradi tedaj vse manj vrednega premoga in pohoda nafte ni bil izpeljan do končne realizacije... Mislim, da je bil na splošno zadovoljen s tem, kar smo v razmeroma kratkem času naredili v Velenju. Na začetku najinega pogovora sem bil še malce presenečen, ker so našega predsednika zanimala podrobnosti iz življenja naših delavcev, potem pa sem ugotovil, da je to njegovo zanimanje del njegovega samega, da je treba od tod črpati odgovor na vprašanje, v čem je največja veličina na-

šega tovariša Tita. Zato pa so bili tudi vsi njegovi obiski v Velenju tako neskončno velika spodbuda za vse naše delavce, za njihovo nadaljnje vsakdanje delo, meni in mojim ožjim sodelavcem pa so pomenili potrditev pravilnosti idej, ki so nas vodile pri izgradnji našega mesta."

To rubriko bomo še nadaljevali. /Uredništvo/

Še o sporedu prireditev ob letošnjem prazniku naše občine

V naslovu sporeda prireditev ob letošnjem prazniku naše občine, ki je izšel v zadnji, 19. številki Informatorja, smo zapisali, da ta spored še ni čisto dokončen, in res se dokončen spored (spored, ki ga je predsedstvo občinske konference SZDL Velenje pripravilo za plakate) od objavljenega malo razlikuje.

Razlike za čas od danes, 7. oktobra, dalje so naslednje:

- Odrptje prodajalne celjske zlatarne bo ob 9. uri.
- Podelitev priznanj in nagrad skupščine občine Velenje bo v velenjski knjižnici.
- V petek, 9. oktobra, ob 18. uri bodo delegacije položile vence k skulpturi tovariša Tita v Velenju.
- Odrptje moderniziranih krajevnih cest v krajevni skupnosti Ravne bo v soboto, 10. oktobra.
- Predvidenega štiridnevnega šahovskega turnirja reprezentanc naših socialističnih republik in avtonomnih pokrajin ne bo.

Drugo ostane nespremenjeno. Srečno! /Uredništvo/

ŠOŠTANJSKE TERMOELEKTRARNE PROSLAVLJAJO 25-LETNICO

Leto 1981 je za delovni kolektiv TE Šoštanj pomembno, kajti poteklo je 25 let od dokončanja 1. faze izgradnje TE Šoštanj - četrto stoletje od maja 1956, ko je začel obratovati prvi, septembra pa drugi proizvodni blok.

Ta jubilej je še posebno pomemben zaradi tega, ker je z začetkom obratovanja prvih dveh blokov TE Šoštanj naša družbenopolitična skupnost dobila prvi večji zanesljivi vir za oskrbo s tako potrebno električno energijo za povojno obnovo porušene domovine.

V Termoelektarnah Šoštanj bodo 25-letnico obratovanja dostojno proslavili. Praznovanje bo potekalo v okviru prireditev in svečanosti ob občinskem prazniku, 8. oktobru.

V petek, 2. oktobra, je bila slavnostna seja delavskega sveta delovne organizacije TE Šoštanj. Na njej so delavcem, ki delajo v TE Šoštanj že 25 let, podelili spominske plakete. Glavna proslava pa bo v petek, 9. oktobra, ob 10. uri, ko se bo celotni delovni kolektiv TE Šoštanj skupaj s povabljenimi gosti sestel v prostorih elektrarniške mehanične delavnice.

Na proslavi bo predsednik kolegijskega poslovnega organa delovne organizacije TE Šoštanj uvodoma spregovoril o izgradnji, razvoju in tehnološki povezanosti šoštanjskih termoelektarn z elektroenergetskim sistemom v republiki in državi kakor tudi o organizacijski povezanosti delovne organizacije TE Šoštanj v REK Velenje, Elektrogospodarstvo Slovenije (EGS) in poslovno skupnost Jugoslovanskega elektrogospodarstva (JUGEL).

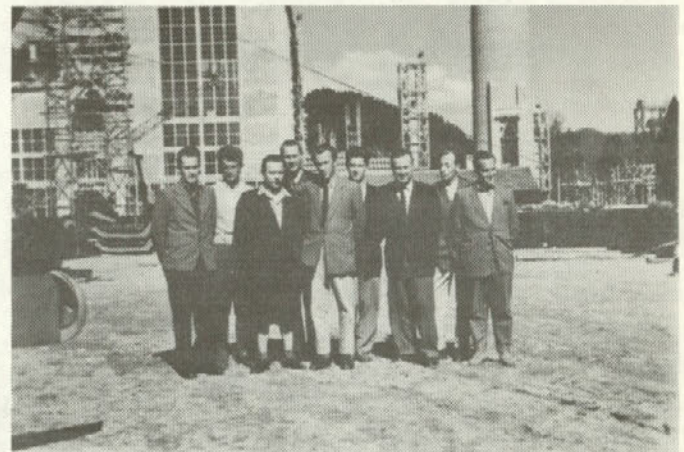
Slavnostni govor, ki ga bo imel predstavnik SR Slovenije, pa

bo prikazal razvoj in pomen TE Šoštanj kot ključnega člana v verigi slovenskega elektrogospodarstva in energetike.

V okviru jubilejnih svečanosti bo delovnemu kolektivu TE Šoštanj predsednik skupščine občine Velenje podelil priznanje za 25 let uspešnega izkoriščanja elektrarniških naprav, ki je odločilno vplivalo na premagovanje težav pri preskrbi našega gospodarstva in gospodinjstev z električno energijo.

Celotna proslava bo popestrjena z bogatim kulturnim programom, ki ga bo povezovala napovedovalka iz RTV Ljubljana.

Za tiste, ki jim je zgodovina šoštanjskih termoelektarn manj poznana, v nadaljevanju razgrinjamo razloge za izgradnjo TE Šoštanj in kako je izgradnja potekala.

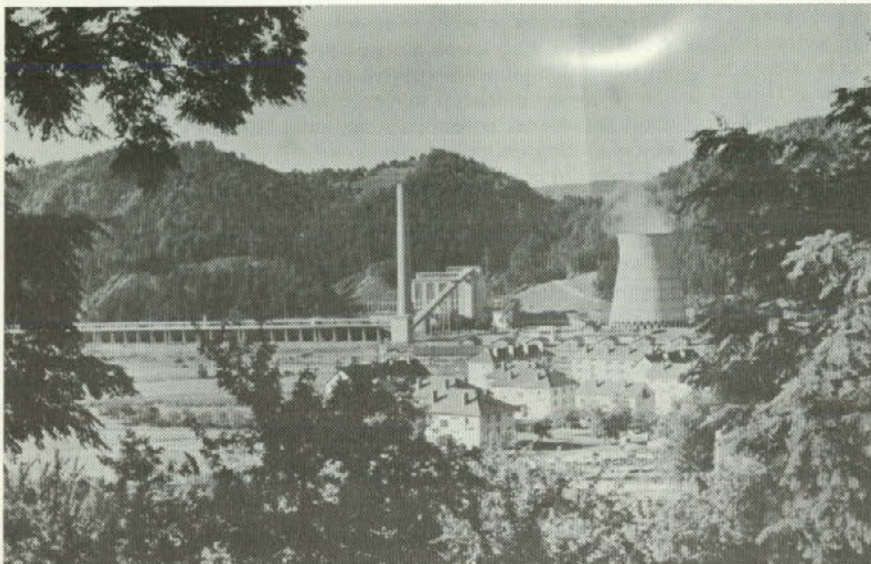

Leta 1955, ko so bila montažna dela pri izgradnji prvih dveh blokov TE Šoštanj v največjem razmahu. Pred gradbiščem vidimo na sliki člane elektrotehničnega sektorja tedanje delovne organizacije "TE Šoštanj v izgradnji" - od leve proti desni: Janko KAUDIČ, Ciril HABIČ (ni več v TE Šoštanj), Adolf OŠLOVNIK (upokojen), Martin TOMŠE, vodja sektorja dipl. inž. elektrotehnik Vekoslav BOŽIČ (ni več v TE Šoštanj), Stane LIPNIK, Maks LOMŠEK, Jože JANEŽIČ in Viktor KOČEVAR.

25 let izgradnje in obratovanja šoštanjskih termoelektarn

Okoliščina, da je po vojni, ko smo morali nemudoma pričeti z obnovo naše opustošene domovine, najbolj primanjkovalo električne energije, je terjala takojšnjo izgradnjo hidro- in termoenergetskih objektov. Zaradi tega, ker se pod Šaleško dolino, posebno v njenem severozahodnem delu, nahajajo bogate zaloge premoga - lignita, ki ga, kot je znano, zaradi nižje kalorične vrednosti ni gospodarno transportirati na večje razdalje, pa je padla odločitev za izgradnjo večjega termoenergetskega objekta v Šoštanju, torej v neposredni bližini nahajališča premoga.

Izgradnja TE Šoštanj se je začela že leta 1947. Po projektih, ki so jih takrat začeli uredničevati, naj bi cel kompleks imel 6 proizvodnih blokov in vsak od njih zmogljivost 20 000 kW. Po končani izgradnji bi torej cela elektrarna naj imela 120 MW zmogljivosti, kar je bilo za takratne razmere, ko je v Sloveniji bila največja elektrarna TE Velenje, s 7,5 MW zmogljivosti, zelo veliko.

TE Šoštanj pred 25 leti. Spredej novo elektrarniško naselje.

Vendar zaradi znanih zapletov pri dobavi opreme iz ČSSR je bilo uresničevanje teh projektov začasno odloženo.

Izgradnja se je ponovno začela leta 1952, in to po novih projektih, za izgradnjo večjih proizvodnih blokov. Te projekte je izdelal Elektroprojekt Ljubljana.

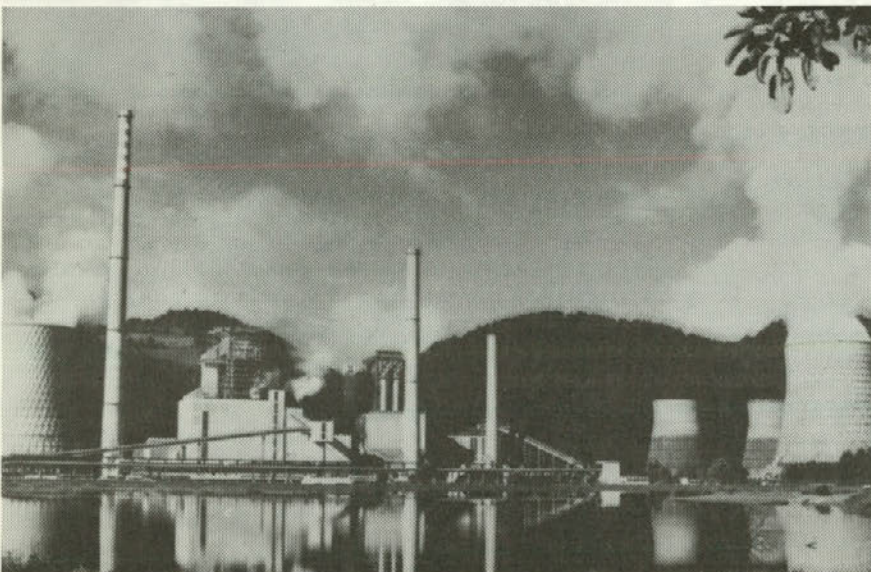
Za prvo fazo izgradnje sta bila predvidena dva bloka po 30 MW.

Gradbena dela v prvi fazi izgradnje je opravilo gradbeno industrijsko podjetje Gradis, dobavo kotlovske opreme je prevzela švicarska firma Sulzer, turboagregata Escher Wyss iz Oerlikona, električno opremo pa je dobavila zahodnonemška firma Siemens.

Leta 1956 je bila prva faza izgradnje TE Šoštanj dokončana. Septembra tega leta sta redno obratovala že oba bloka po 30 MW.

V projektih za drugo fazo izgradnje je bilo predvideno povečanje zmogljivosti TE Šoštanj za 75 MW. Z deli v tej fazi izgradnje pa so zaradi poslabšanja energetske situacije pohiteli. Novi blok je kljub temu, da so ga začeli graditi šele jeseni leta 1958, pričel redno obratovati že konec leta 1960.

Dobavitelji opreme za ta blok so bili isti kot za prva dva. Dela pri montaži elektrostrojne opreme je opravila Hidromontaža Maribor, kotlovske naprave pa je postavila Jugomontaža Zagreb.

TE Šoštanj danes - ob srebrnem jubileju obratovanja...

TE Šoštanj je torej od leta 1960 naprej obratovala z zmogljivostjo 135 MW, kar naj bi bila tudi njena dokončna zmogljivost. Vendar razne študije in raziskave stanja v slovenskem in jugoslovanskem električnem omrežju v zvezi z izdelavo ustreznega razvojnega programa za elektroenergetiko SR Slovenije so pokazale, da takratna TE Šoštanj in takratne hidroelektrarne v Sloveniji ne bodo mogle dolgo pokrivati hitro naraščajočih potreb po električni energiji. Zato so leta 1966 izdelali nov razvojni program z vrstnim redom izgradnje novih elektroenergetskih kapacitet za področje Slovenije, ki je predvidel razširitev TE Šoštanj za še en proizvodni blok, in sicer z zmogljivostjo 275 MW.

Kmalu zatem je strokovna komisija za izbiro dobaviteljev opreme in izvajalcev del pri izgradnji na osnovi analize prispelih ponudb izbrala za glavna dobavitelja opreme za ta blok TE Šoštanj zahodnonemški firmi Babcock iz Oberhausena (kotlovske naprave, transportne naprave za premog in naprave za pripravo vode) in Siemens AG iz Erlangena (turboagregat s pripadajočimi pomožnimi napravami in celotna električna oprema). Pri dobavi opreme pa so z deležem okrog 20 % sodelovali tudi domači dobavitelji.

Gradbena dela v tej fazi izgradnje TE Šoštanj so se začela spomladi leta 1969 (izvajal jih je Gradis Ljubljana), montažna, ki jih je izvajala Hidromontaža Maribor, pa že jeseni istega leta.

Prva sinhronizacija novega bloka z zmogljivostjo 275 MW je bila 15. marca 1972, 10. maja 1972, ko je bilo končano preizkusno obratovanje, pa je nova proizvodna enota začela redno oddajati električno energijo v slovensko električno omrežje.

Z nadaljnjim hitrim naraščanjem porabe električne energije v Sloveniji in splošnim zaostrovanjem energetske situacije je premog ponovno postal glavni vir pridobivanja električne energije. Zaradi tega se je spremenila tudi energetska politika naše republike, kar je vplivalo tudi na nadaljnji razvoj TE Šoštanj. Prišlo je do izdelave kompletnega investicijskega programa za izgradnjo še enega velikega bloka, z zmogljivostjo velikega razreda 300 MW.

Natečaja za dobavo opreme in izvedbo del pri izgradnji tega bloka - ta natečaj se je končal maja 1973 - so se udeležile najvidnejše svetovne in domače firme za opremljanje in izgradnjo tovrstnih objektov, za glavnega dobavitelja pa je bila izbrana firma KWU iz Erlangena v ZRN v sodelovanju s švicarsko firmo Sulzer. Vendar pod pogojem, da bo pri celotni dobavi opreme znašal delež jugoslovanske industrije najmanj 42 odstotkov.

Montažna dela je v tej fazi izgradnje ponovno izvajala Hidromontaža Maribor, poleg nje pa tudi zagrebško montažno podjetje "Braća Kavurić".

Slovesen začetek izgradnje zadnjega in največjega bloka TE Šoštanj je bil 1. februarja 1975. Po tem datumu so dela hitro napredovala. Izvajalec gradbenih del, Gradis, je že

konec leta 1975 opravil 40 odstotkov vseh prevzetih del, tako da so v tem času monterji že lahko začeli postavljati kotlovsko konstrukcijo, naslednje leto pa so se montažna dela docela razmahnila. V marcu 1977 je nato bil uspešno opravljen tlačni preizkus kotla, 25. septembra 1977 prva sinhronizacija bloka, preizkusno obratovanje pa je bilo končano 26. januarja 1978 in od takrat peti blok, ki ima zmogljivost 345 MW, redno obratuje.

O četrta fazi izgradnje kaže omeniti še, da je bila glede na svojo obsežnost in zahtevnost za jugoslovanske razmere edinstvena, saj je kljub začetnim težavam in zamudam pri dobavi opreme bila dokončana v družbeno določenem roku, tako da je nanovo zgrajeni blok lahko začel redno obratovati brez zamude. To pa je bilo še kako pomembno za tisto obdobje, ko je vsej Jugoslaviji primanjkovalo električne energije.

Za sklep povejmo, da je vseh pet blokov TE Šoštanj v preteklih 25 letih proizvedlo skupno 37 milijard kilovatnih ur električne energije, v ta namen pa je bilo porabljenega okoli 43 milijonov ton premoga.

LOM

PORTRETI NAŠIH DELAVCEV IN UPOKOJENCEV

Alojz Štefur, kvalificirani lesni delavec v temeljni organizaciji RLV Zunanja dejavnost

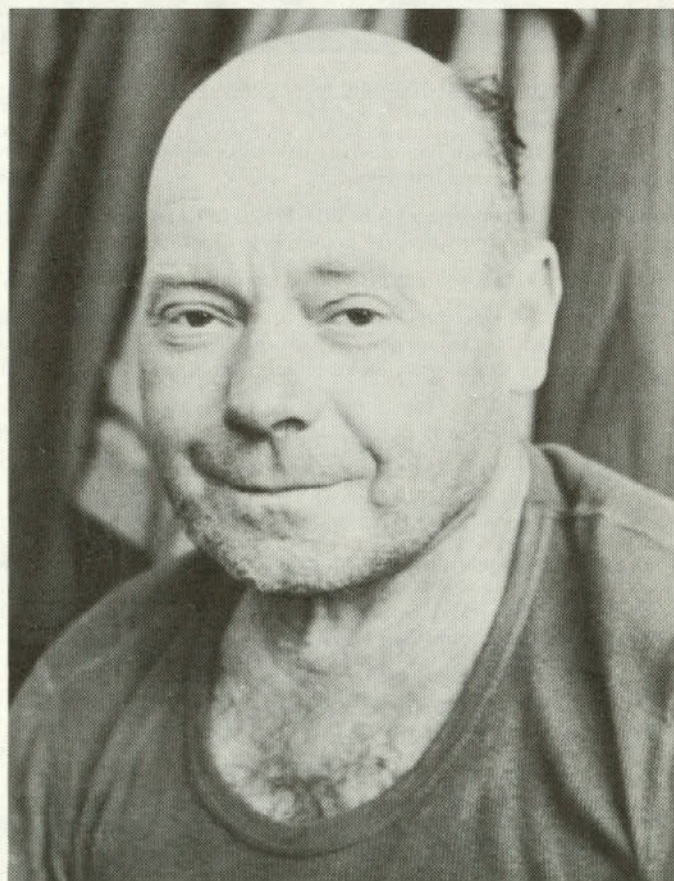
Naš vsakdanji življenjski ritem postaja vse hitrejši, zahtevnejši za obvladovanje in vse bolj neusmiljen, ko gre v njem za človeka. Ljudje postajamo člani v verigi, ki je trdno sklenjena, dokler traja proizvodni proces, potem pa razpade v tisoče delov; marsikdaj se anonimnosti mnogih nato pridružita osamljenost in vse pogosteje tudi goraka pobitost. Na te pojave v sodobni družbi so zadnje čase sicer začeli opozarjati sociologi in psihologi, vendar naša prezaposlena družba njihova opozorila zaenkrat odriva v zadnji kotiček svoje zavesti. Kakšno hudo napako delamo s tem, ko zanemarjamo delovni prispevek posameznikov in v delavcu ne vidimo človeka z vsemi stiskami in tihimi željami, bo pokazala prihodnost. Zato pa tokrat lahko s toliko večjim zadovoljstvom ugotavljamo, da skrb za človeka in pridnega delavca ponekod le še nekaj velja. Tak občutek smo dobili potem, ko so nas delavci iz temeljne organizacije RLV Zunanja dejavnost povabili, naj vendarle že "obelodanimo" sporočilo o življenju in delu enega izmed njihovih delavcev. Tako smo ob koncu avgusta poiskali človeka, za katerega v "zunanjih obratih RLV" menijo, da zasluži pozornost vseh bralcev naših glasil.

Z Alojzjem Štefurjem, krepkim petdesetletnikom, sediva v pisarni lesnega skladišča v Prelogah. Najprej mu svetujem, naj odloži čelado, pri tem pa z začudenega obraza razberem, da sem mu predlagal nekaj takega, kar on napravi le redko, kadar je na delu. Kljub temu jo sname, in šele takrat spoznam resnico, da se visoko čelo ne konča pod čelado, kjer naj bi prešlo v lasišče, ampak se golota nadaljuje proti vrhu glave in še čez. Lojze je s čelado plačal davek za dvajsetletno zaščito glave: ostal je skoraj brez las. Medtem ko v mislih sestavljam prvo vprašanje, se z roko pogladi po golem temenu; verjetno gre za navado iz časov, ko mu je ta kretnja še poravnala redko lasišče.

Alojz Štefur se je rodil pred dobrimi triinpetdesetimi leti v Trebčah pri Bistrici ob Sotli na srednjeveliki kmetiji. Nekaj mesecev po njegovem rojstvu mu je smrt pobrala mamo, in oče je domov pripeljal mačeho. Kmalu po njenem prihodu je dobil polsestro, potem pa je za zmeraj legla k počitku tudi mačeha. Dva majhna otroka in kmetija so kar kričali po ženski roki, in oče se je oženil še tretjič. V tem zakonu je Lojze dobil še dva polbrata in polsestro.

Pripoved o njegovi zgodnji mladosti je razstrgana in v glavnem koncentrirana na šibko prikimavanje in odkimavanje, ko poskušam na glas rekonstruirati dogajanje v tem obdobju njegovega življenja. Pri takem pogovoru še izluščim, da je bil oče precej čuden možakar, kljub temu pa je sina spodbujal k učenju. Vendar Lojze je v osnovni šoli, ki jo je obiskoval v Bistrici ob Sotli, uspešno dokončal samo štiri razrede, potem pa se je začela vojna...

Okupator je hitro spoznal, da Kozjansko, čeprav revna in za-

ALOJZ ŠTEFUR

ostala pokrajina, ne bo klonilo pred "višjo raso". Zato je že kmalu po svojem prihodu začel izseljevati prebivalstvo iz doline ob reki Bistrici. Med prvimi je izselil v Nemčijo tudi Štefurjevo družino. Po štirih letih pregnanstva, ki so ga preživele v strahotnem pomanjkanju, se je družina vrnila v domovino, kjer je našla izropano in napol požgano domačijo. V najtežjih letih obnove porušene domovine so Štefurjevi obnavljali svoj dom.

"Potem pa so minevala leta," se spominja Lojze, "jaz pa sem garal in garal, ne da bi vedel, če bom kdaj lahko užil sadove svojega dela; odnosi med domačimi so bili čedalje slabši. Tretje desetletje življenja je bilo za menoj, ko sem čedalje jasneje spoznaval, da s prevzemom kmetije ne bo nič, da doma, bolj ko delam, slabše živim, slabše kot sosedov hlapec. Potem je prišlo tako daleč, da doma nisem imel več obstanka. S težavo sem se odrekel deléžu, ki mi je pripadal po dveh desetletjih trdega dela, in pravici do nasledstva, ki bi mi naj

pripadla z ozirom na to, da sem bil prvorojenec. Ubogal sem nasvet mojega sosedu Franca Geršaka, ki je bil tedaj zaposlen v velenjskem rudniku, in leta 1961 odšel v Velenje, kjer sem dobil delo v lesnem skladišču zunanjega obrata RLV; tam torej, kjer delam še danes... Dobrega prijatelja Franca Geršaka pa ni več. Pred dvema letoma je umrl za hudo boleznijo. Ni mu bilo dano, da bi užival sadove svojega dela, saj je umrl takoj zatem, ko se je upokojil."

Spomini na težko mladost in izgubo prijatelja povzročijo pri Lojzetu spet raztreseno pripovedovanje. Kljub temu iz pripovedi razberem, da se je še kar dobro vživel v novo delovno okolje in med sodelavci, ki so ga zaradi pridnosti cenili bolj kot domači, ko je še cele dneve garal doma na "gruntu".

Skoraj deset let je delal kot pomožni delavec pri pripravi lesa za jamo na Jašku Škale, potem pa se je preselil v Preloge, kjer vztraja še danes... Čeprav navajen trdega dela Lojze do danes še ni pozabil težkih delovnih razmer, v katerih so veljale nekaj samo dela navajene roke. V takih razmerah je težko, vendar pošteno opravljeno delo, po katerem slovi naš Lojz, napisalo in podpisalo spričevalo, s katerim so mu sodelavci v delovni organizaciji RLV priznali kvalifikacijo za lesnega delavca. Zato danes ne brez ponosa pove, da zadnjih nekaj let lahko dela na žagi samostojno, poleg tega pa vodi delo skupine v tem delu lesnega skladišča.

Zanj pravzaprav moramo ugotoviti, da živi za svoje delo, čeprav sam tega ne obeša na veliki zvon. Da tako mislijo tudi njegovi sodelavci, je potrdil eden izmed njih, ki je med najnim pogovorom vstopil v pisarno, prisluhnil in dejal: "Lojza pa le pošteno predstavite; na delo se zjutraj pripelje s prvim rudniškim avtobusom, pridno dela in se popoldan z zadnjim avtobusom vrne domov."

Vsa leta Lojze Štefur stanuje v samskih domovih naše sestavljene organizacije. Pripoveduje, da s takó organiziranim življenjem sicer ni zadovoljen, ker samski domovi ne omogočajo mirnega počitka zaradi stanovalcev, ki jih kaj malo briga hišni red. Vendar - doda - je stanovati v samskem domu še vedno boljše kot v kaki najeti privatni sobi, katere lastniki bi prav gotovo želeli tako ali drugače izsiliti od človeka pomoč pri opravljanju različnih del pri hiši. Zato vztraja v sobici, ki jo deli še z enim samskim delavcem, čeprav čedalje težje prenaša vse neprijetnosti, ki si jih izmišljajo praviloma mlajši sstanovalci v svoji neugnanosti. Kadar utegne, odhaja s svojimi vrstniki na sprehode, ob sobotah in nedeljah pa pogosto sede na vlak ali avtobus in si ogleduje kraje, ki jih prej spoznava pri prebiranju knjig in časopisov. Je tudi eden izmed tistih, ki radi kmalu ležejo k počitku. Seveda to stori le tedaj, če v samskem domu po naključju ni ene izmed "veselic", ki pogosto krajšajo spanje takim ljudem, ki - kot Lojze - živijo za svoje delo in potrebujejo zato miren počitek.

Bojan Ograjenšek

Upokojeni delavec RLV diplomirani inženir rudarstva Anton Seher, dobitnik reda zaslug za narod s srebrnimi žarki ob letošnjem 3. juliju, prazniku rudarjev

Za moj obisk v njegovem domu se nisva dogovorila natanko do minute, zato sem ga ob prihodu našel za mizo v dnevni sobi, kjer je prelistaval svežnje popisanih listov.

Prvi vtis, da brez pravega reda nagrudenno gradivo pred vanj zatopljenim lastnikom kaže, da lastnik ni ljubitelj sistematičnosti, se mi v hipu razblini, ko inženir Seher začne te liste, med katerimi tu in tam zagledam tudi kakšno od starosti porumenelo brošurico, premišljeno vlagati v nekaj zajetnih pisar-

niških map.

"Tako bom končal," reče in mi ponudi sedež ob sebi. Še preden utegnem prisesti, začne pripovedovati o svojem delu, ne da bi počakal, da zastavim v tistem trenutku sicer logično vprašanje, ki ga imam na jeziku, namreč, kaj sploh počenja.

Najprej mi pove, da pripravlja gradivo za monografijo o rudniku Senovo, me nato ošine s pogledom, kot dabi hotel videti, če imam kaj smisla za njegovo pripoved, in ko verjetno ugotovi, da bom kar dober poslušalec, natrese še kup zanimivih podatkov in misli, ki se mu porajajo ob njegovem delu. Pri tem se mimogrede sprehodiva skozi polpreteklo zgodovino Senovega. Med pripovedovanjem se Seher opira na spomine iz svoje mladosti, nekaj malega na arhive univerzitetnih knjižnic v Ljubljani in Zagrebu, največ pa na spomine ljudi, ki jih obiskuje v Senovem in njegovi okolici.

O ohranjenih zapiskih prizadeto ugotavlja, da omogočajo le delni pregled dogajanj v prejšnjem in na začetku tega stoletja. Do podobnega spoznanja - pove - je prišel že pred sedmimi leti, ko je pripravljal monografijo o našem rudniku, ki je bila potem izdana ob 100-letnici rudnika.

Anton Seher je zanimiv pripovedovalec. Njegovi lepo oblikovani stavki poslušalca opozorijo, da bogato podoživlja pretekla in polpretekla dogajanja, in ga utrjujejo v začetnem spoznanju, da ima opravka s človekom, ki se je sposoben nenavadno močno miselno koncentrirati. Zato težko preusmerim tok njegovih misli, ko z znanstveno natančnostjo opisuje potek svojega dela. Vendar cilj opravičuje sredstvo, si mislim in ga med njegovo pripovedjo nenadoma vprašam, kje se je rodil. Z začudenim pogledom mi pove več kot z besedami, kaj si misli o moji netaktnosti, in nato svojo pripoved o pripravljanju monografije o senovškem rudniku sklene z ugotovitvijo, da iskanje potrebnih podatkov resda terja mnogo korakov, da pa je zato toliko bolj plodno, neredko razburljivo, predvsem pa poučno in nikoli dolgočasno... Po kratkem premoru začne pripovedovati drugo zgodbo. Ob njej mu počasi zbledi rahel nasmeh na obrazu, ki je spremljal njegovo prejšnjo pripoved.

- - -

Seherjev rod sega na slovensko Koroško. V Borovljah je Anton pokukal na svet. V delavski družini, katero je preživljal oče, ki je delal v boroveljski žičarni. Po 20. oktobru 1920 pa se je začela odisejada njegove družine, ker je oče - zaveden Slovenec, kot je bil - glasoval za slovensko listo in si tako nakopal jezo avstrijskih oblastnikov.

"Pet dni po plebiscitu je naša družina skupaj z drugimi rodoljubi na živinskih vagonih zapustila Borovlje in 'prekoračila' avstrijsko-jugoslovansko državno mejo," pripoveduje Anton Seher.

"Dolga železniška kompozicija se je za nekaj dni ustavila v Ljubljani, potem pa je pot nadaljevala do današnje Brestanice pri Krškem, kjer so se kolesa vagonov ustavila za petnajst izseljeniških družin in med njimi tudi za našo. Moškemu delu teh družin je bilo namenjeno delo v rudniku Senovo, vse skupaj pa nas je premogovna družba, ki je bila lastnik rudnika, zaradi primanjkanja stanovanj v Senovem naselila na majhni trapistovski pristani na Sotelskem, ki je ležala na pol poti med Brestanico in Vidmom pri Krškem. Zgradbe, v katerih smo takrat dobili streho nad glavo, stojijo še danes. Po drugi svetovni vojni so ustanovili v njih celo tovarno za proizvodnjo čokolade in likerjev, pa čeprav so se nam, ko smo tistega jesenskega dneva pred enainšestdesetimi leti prišli vanje, zdelo sila žalostno pribežališče," se spominja Anton Seher žalostnih dogodkov iz svoje mladosti.

"Objokovanje izgubljenih mladostnih sanj ni vodilo nikamor," doda po kratkem premolu. "Oče se je zaposlil v senovškem rudniku, po dobrem letu in pol pa smo dobili v Senovem tudi stanovanje, in to novo. Tako smo počasi začeli pozabljati na

Anton Pirmanšek, vodja avtomatskih telefonskih central v našem kombinatu

Antona Pirmanška - ki letos praznuje 30 let dela, ves čas pri združenih organizacijah v naš kombinat - sem obiskala v telefonski centrali naše sestavljene organizacije, ki ima prostore v Rudarski 6 v Velenju. Pozdravil me je njegov prijazen nasmeh in enakomeren ropot aparatov. Pogled mi je kar sam ušel k napravam telefonske centrale, in Pirmanšek mi je z veseljem pojasnil, kaj se v centrali dogaja, ko nekdo dvigne telefonsko slušalko, vrti številke, dobi zvezo, se pogovarja... Priznati moram, da marsičesa nisem razumela, saj se nekateri deli naprav v taki centrali premikajo prehitro za človeški vid, sploh pa za oči človeka, ki nekaj takšnega vidi prvič. Našemu jubilanu pa je vse to znano, domače, saj je telefonija njegovo dolgoletno delovno področje.

- Vodja avtomatskih telefonskih central v našem kombinatu ste, kajne?

"Da, že vrsto let delam pri vzdrževanju telefonskih central in omrežja združenih organizacij v naš kombinat. Pri teh delih in nalogah smo štirje. Dva sta zaposlena pri vzdrževanju starih aparatov, dva pa pri novih napravah. Žal imamo tudi tipe central, ki so v današnjem času, ko se vsi radi pogovarjamo po telefonu, že zastareli. Centrala na Jašku Škale je, denimo, še iz leta 1960 in en vzdrževalec je zaposlen kar tam, da jo stalno popravlja, kajti novih delov zanjo Iskra ne izdeluje več. Že več let 'se govori', da primanjkuje denarja za nove, elektronske centrale. Obljubljajo nam vsaj eno in zdaj vse kaže, da jo bomo tudi dobili. Drugje imajo samo eno vrsto central, pri nas pa imamo vse vrste Iskrinih, zaradi tega pa so dela pri njih seveda precej bolj zapletena.

Na splošno moje delo fizično ni naporno, me pa večkrat živčno utruja, saj imamo centrale 'razmetane' po vsej Šaleški dolini. Včasih pa le moramo prijeti tudi za lopato in kramp, ko je treba popraviti kako okvaro na kabelski mreži, ki je v glavnem pod zemljo.

Delamo samo v prvi izmeni, a če je kakšno popravilo nujno, nas pokličejo tudi popoldan ali ponoči. Dela nam resnično nikoli ne zmanjka."

- Rojeni ste v Velenju. Torej ste, kot takim pravimo, "star" Velenjčan?

"To pa, to! Svojega rodnega kraja nisem zapustil. Res sem se večkrat selil, a vedno v mejah Velenja z okoličico. S starši sem živel najprej v Stari vasi, potem smo nekaj let gledali Šaleško dolino 'z vrha' - živeli smo ob cerkvi Sv. Jakoba v Podkraju pri Velenju. Vendar tudi tam nismo ostali: zopet smo si zaželeli v središču mesta, in oče je zgradil hišo ob železniški postaji. Bil je rudar v našem rudniku in ni lahko preživljal družine, saj nas je bilo kar šest otrok. Še zdaj se včasih vprašam, kako smo sploh mogli preživeti težka vojna leta. Ob začetku vojne sem bil star devet let in, žal, premlad, da bi lahko sodeloval v borbi. S partizani pa sem se srečeval skoraj vsak dan. Želel sem si, da bi bil vsaj kakšno leto starejši..."

- Mladost ste preživeli že v svobodni domovini!

"Domovina je bila svobodna, a porušena in potrebna pridnih rok. Zbrali smo se v delovne brigade in ob pesmi zgradili prve stavbe novega Velenja.

Leta 1947 sem se vpisal v industrijsko šolo, naslednje leto pa sem šel v uk za električarja. Po treh letih šolanja sem se redno zaposlil v elektro delavnici ESO, ki je bila takrat na Jašku Škale, danes pa je na Jašku Preloge in spada v temeljno organizacijo ESO-Elektro obrati. Nato sem še isto leto odšel na služenje vojaškega roka, ko pa sem se vrnil, sem se znova zaposlil v ESO, le da sem se preusmeril v telefonijo."

- V katerem delu Velenja pa zdaj živite?

"Ob Ljubljanski cesti proti Šentilju sem si postavil hišo in tam živim s svojo družino, ki pa se iz leta v leto manjša. Dve hčeri sta se že poročili in zaživeli svoje življenje. Tako nama je z ženo ostal samo še sin, ki pa tudi že ubira svoje poti.

Prej smo nekaj let živeli v bloku, a nikakor se nisem mogel navaditi. Četudi hiša še ni popolnoma dograjena, se v njej mnogo boljše počutim. Ob njej imamo tudi malo zemlje, na kateri smo si uredili vrt in posadili nekaj sadnega drevja, tako da se nam ni treba vpraševati, kaj bomo delali v prostem času. Sem pa tudi aktiven član velenjskega avto-moto društva in delovne v njem mi tudi vzame precej popoldnevov."

- Vrniva se še enkrat k pogovoru o Velenju! Kot "star" Velenjčan ste razvoj mesta lahko opazovali od prve stolpnice do danes. Katera "slika" Velenja pa vam je najbolj ostala v spominu?

"Iz otroških let se spominjam starega dela mesta in velikega ravnega polja, na katerem je zgrajeno današnje Velenje, in reči moram, da ko sem takrat včasih hodil po stezah na tem polju, nisem niti pomislil, kaj vse bomo na njem zgradili. Če bi takrat odšel iz Velenja in se vrnil zdaj, ga ne bi spoznal, tako pa sva z mestom skupaj zrastle."

- Trideset let dela, in to celo dela pri eni delovni organizaciji, je veliko. Kakšne občutke imate ob tridesetletnici?

"Ne vem, kaj bi rekel! Leta hitro, prehitro tečejo. Rad imam svoje delo. Nikdar nisem pomislil, da bi zapustil delovno organizacijo ESO, toda enkrat se bom pač moral posloviti."

Draga Borovnik

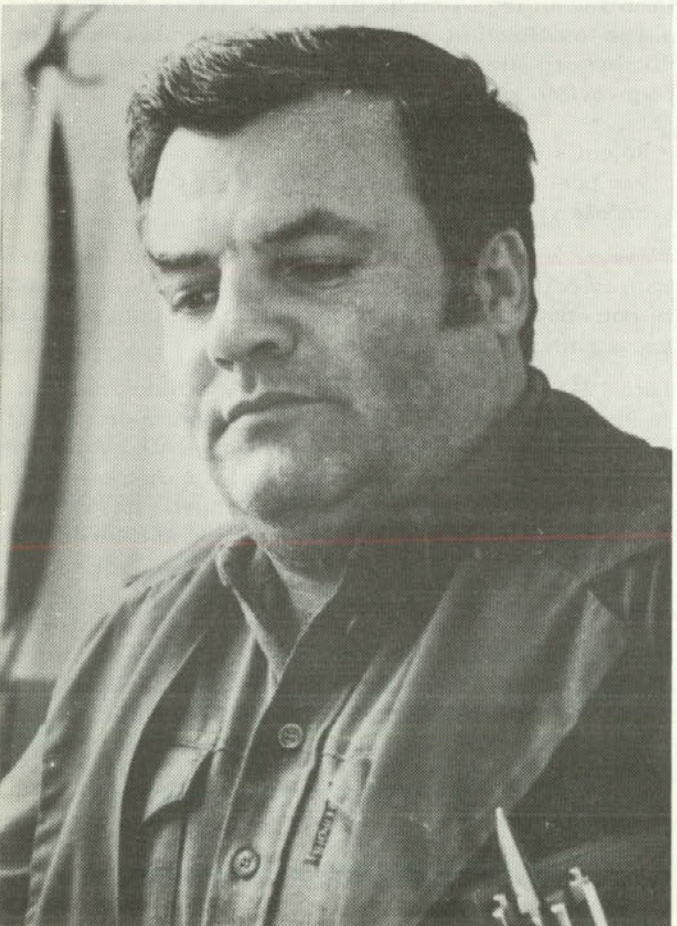
Ignac Jakob, izmenovodja v temeljni organizaciji Plastika "Plastični izdelki"

Ignac Jakob je - kot že rečeno - zaposlen v delovni organizaciji Plastika - TOZD Plastični izdelki, kjer opravlja dela in naloge vodje izmene.

K njegovemu vsakdanjemu delu spada nadzor proizvodnje v izmeni, kontrola kakovosti narejenih izdelkov, sestava poročila o izmenski proizvodnji, evidentiranje delovnih ur in še marsikaj drugega.

ANTON PIRMANŠEK

IGNAC JAKOB

Svoj odnos do poklica, ki ga opravlja, je opisal takole:

"Rad imam svoje delo in mogoče mi zato leta delovne dobe kar prehitro minevajo. Zdi se mi, da še ni dolgo, odkar sem se prvič zaposlil. Veste, lepo je delati, če je organizacija dobra in odnosi med sodelavci prijateljski."

Letos bo poteklo dvajset let od takrat, ko si je Jakob začel služiti svoj kruh.

"Rodil sem se pred štiridesetimi leti v vasi Ljubnica pri Vitanju. Imeli smo majhno kmetijo, ki pa nas, osem otrok, ni mogla nahraniti. Zaradi tega je oče hodil tudi na delo. Živelimo smo skromno, a rastle smo hitro. Zame je kmalu napočil čas odločitve: v šolo ali na delo. Šel sem se učiti za podkovskega kovača v Levec. Poleg prakse sem imel nekaj mesecev pouka. Ven dar med ukom mi je umrl oče, in moje vajske dobe je bilo konec. Zmanjkalo je denarja za moje šolanje, mati je jokala, jaz pa sem se s šestnajstim leti zaposlil pri celjski plinarni, ki je takrat v Stranica raziskovala nahajališče črnega premoga, in tu sem delal leto in pol. Saj ko smo raziskavo končali, so me postavili na cesto. Tako sem si zopet moral iskati delo. In dobil sem ga, v tovarni Unior v Zrečah, a le za določen čas, ker še nisem dopolnil osemnajst let. Želja in potreba po boljšem zaslužku pa sta me kmalu pripeljali v velenjski rudnik, kjer sem od februarja 1959 do leta 1973, ko me je v jami potolklo, bil kopač premoga. Zaradi nezgode v jami pa sem postal invalid in leto dni kot invalid še delal v rudniški kopalnici, potem pa so me premestili v Plastiko."

- V delovni organizaciji Plastika ste predsednik disciplinske komisije, v svoji TOZD pa predsednik komisije za varstvo pri delu in predsednik osnovne organizacije zveze sindikatov, ali ne?

"Da. Tudi predsednik disciplinske komisije sem. To - in delo te komisije nasploh - je kaj nehvaležna obveznost. Včasih se v vlogi njenega predsednika počutim kot na sodišču. Največ težav imamo z delavci, ki neupravičeno ne pridejo na delo. Mi pravimo, da delajo 'plave'. Takim delavcem najprej izrečemo opomine in nato za leto dni ukrep o pogojni prekinitvi delovnega razmerja. Če pa potlej še enkrat neupravičeno ne pridejo na delo, jim prekinemo delovno razmerje. Žal pa od vseh teh ukrepov ni prave družbene koristi, zato premišljujemo, da bi uvedli denarne kazni. Poleg teh, hujših kršitev delovnih obveznosti, pa imamo opravka še z lažjimi kršitvami, na primer z zamujanjem posameznikov na delo in podobnimi drugimi nevestnimi ravnanji, a te kršitve niso pogoste."

In kaj delam kot predsednik osnovne organizacije zveze sindikatov v temeljni organizaciji Plastični izdelki? Pripravljam razne predloge in poročila, na sejah njenega izvršnega odbora pa zadnje čase največ rešujemo vprašanja vzajemne pomoči.

Tudi v komisiji za varstvo pri delu imamo kar precej dela. Skrbimo za varno delovanje vseh naprav v TOZD Plastični izdelki, obravnavamo pritožbe delavcev v zvezi s sredstvi za osebno zaščito pri delu, poročila o pregledih strojev in napakah na strojih in na osnovi teh poročil sklepamo, kako dolgo bomo kak stroj še lahko

uporabljali oziroma kdaj bomo morali kupiti novega in kakšnega."

- Kako pa se kot izmenovodja razumete z delavci?

"V naši temeljni organizaciji delajo predvsem invalidi, ki so se poškodovali pri delu v rudniku. Zaradi tega imamo tudi nekak status invalidske delavnice.

V delovni kolektiv naše TOZD včasih pošlje kakega svojega varovanca tudi socialno skrbstvo, običajno na poizkusno delo za šest mesecev, vendar navadno ne najbolj prizadevnih in vestnih ljudi. Zelo zahtevnih del pri naših strojih resda ni, kljub temu pa terjajo od delavcev pazljivost, kajti če nekdo pokvari samo en kolut plastičnega embalažnega traku, ki je naš glavni izdelek, naredi precej škode. Rečem pa lahko, da so stalni delavci v moji izmeni pri delu prizadevni in jih zato skorajda ni treba kontrolirati. Vsi točno vedo, kaj so njihove delovne naloge. Pravzaprav pa je tudi tehnologija našega dela taka, da delavce sili k stalni pazljivosti. Proizvodnjo imamo namreč urejeno po sistemu tekočega traku, poleg tega pa imamo na steni vedno obešeno tabelo doseženih proizvodnih rezultatov, ki nas še dodatno spodbujajo k vestnemu delu. Sploh so 'moji pobi' takšni, da radi poprimejo tudi za dela, ki ne spadajo ravno med njihove delovne naloge; posebno proti koncu meseca, ko si vsi prizadevamo, da bi ja dosegli mesečni proizvodni načrt.

Tudi jaz sem navajen poprijeti za delo, in to še iz jame. Zakaj pa tudi ne bi, če vidim, da gre kaj narobe, ali če smo z izpolnjevanjem plana v zaostanku! Poleg tega pa sem sprva pet let bil delavec v proizvodnji, in sicer vodja proizvodne linije, in takrat sem dobro spoznal ves potek dela in težave, ki se pri njej rade pojavijo; skratka vse, kar mi omogoča, da kot vodja izmene nimam nobenih večjih preglavic, ne na tehničnem področju ne z delavci."

Pred dvema letoma je Ignac Jakob dobil od delovne organizacije stanovanje v Velenju, in sicer na Gorici, in tam živi s svojo družino. Tudi njegova žena, Frida, je vodja izmene, samo s to razliko, da je zaposlena v Go renju. Starejši sin že služi vojaški rok, mlajši si išče prvo zaposlitev, najmlajši član družine pa je hči, ki bo letos praznovala četrti rojstni dan.

"Vse občutke," je dejal Ignac, "bi lahko strnil v enem stavku: s svojim življenjem sem zadovoljen! V Velenju je lepo, vendar mislim, da bi tudi mi, prebivalci mesta, lahko storili kaj za njegov še lepši videz. Po vojni smo se pogosto zbrali na udarniških akcijah. Če pogledam samo, kakšen je bil svoj čas velenjski park, ki smo ga uredili s skupnimi močmi, dane s pa njegov videz ne privabi veliko ljudi na steze in klopi med cvetjem. Tudi nekatere stavbe so nujno potrebne popravila in ureditve okolice. Hišni sveti bi za to morali poskrbeti, tudi z organiziranjem udarniških delovnih akcij, saj bi se mogoče tako izboljšal odnos stanovalcev do blokov, v katerih živijo, in okolja in s tem tudi njihovi sosedski odnosi.

Zelo verjetno tudi zaradi teh okoliščin že nekaj let v meni tli želja, da bi imel svojo hišo doma - v Vitanju. Čakam le, da bo naprodaj primerna parcela, in ko bo, bom počasi gradil. Nič se mi ne mudi, saj bi se rad v Vitanje preselil šele takrat, ko se bom upokojil."

Za sklep razgovora me je moj sobesednik popeljal po proizvodnih prostorih temeljne organizacije Plastični izdelki in mi pojasnil delovanje strojev. Nekaj jih je bilo v okvari, a pri vseh drugih so delavci delali brez prestanka, četudi njihovega izmenovodje eno uro ni bilo med njimi. Zaradi tega ni čudno, da so letos v prvem polletju glede na enako obdobje lani dosegli porast poprečnega mesečnega čistega osebnega dohodka na delavca za 42,5 odstotka.

Pripravila Draga Borovnik

Avgust Jandrogl, izmenovodja pri izdelavi prašnatih gradbenih materialov v delovni organizaciji EFE

V naši delovni organizaciji Elektrofiltrski elementi (EFE) sem se pogovarjala z Avgustom Jandrogom, vodjo delovne izmene pri izdelavi suhih elektrofiltrskih malt za zidanje, ometavanje in še za druge namene.

Že ko sva se dogovarjala, kdaj ga lahko obiščem za pogovor, se je obotavljal. "Ja, ne vem! Mnogo dela imam!" je dejal. Res, ko sem se oglasila v EFE, sem ga težko odtrgala od dela, opravičeval se je: "Čegrem stran, je naenkrat vse narobe, delo obstane, kot da bi se pokvaril trak."

Avgust Jandrogl je letos praznoval tridesetletnico dela in zaradi tega sem ga tudi poprosila za razgovor, saj je to delovni staž, ki je vreden omembe. In še sindikalna organizacija EFE je predlagala, naj se z njim pogovorimo za naše glasilo.

- Rojeni ste v vasi Martjanec pri Varaždinu, toda ko vas poslušam, bi lahko rekla, da ste domačin, sem začela vrtati vanj.

"Veste, že vrsto let živim v Lajšah, tja sem se pravzaprav priženil. Če pa bi hotel opisati svojo mladost, bi potreboval veliko časa. No, kljub tem bom poskusil vse strniti v nekaj stavkov..."

Leta 1941 se mi je brezskrbno otroštvo izteklo. Vojna je kruto posegla vanj in mi, kakor mnogim drugim, popolnoma spremenila življenje. Ob začetku vojne sem obiskoval peti razred osnovne šole, a mojega šolanja je bilo takoj konec. Nemci so šolo zaprli, našo družino pa preselili na Hrvaško, kjer smo dobili kmetijo in par glav živine. Kmalu so našli pot k nam tudi partizani in postali naši stalni nočni gostje. Leta 1943 pa je sovražnik vas zbombardiral in odpravili smo se nazaj v rojstni kraj. Doma pa..., skoraj vse je bilo porušeno, izropano, a vendar smo nekako živeli. Nisem še imel polnih štirinajst let, ko sem po svojih močeh 'stopil' tudi v borbo. Ponoči sem kazal pot partizanom, vozil hrano zanje, skrival ranjence...

Danes na naši domačiji v Martjancu nimam nikogar več. Starši so pomrli, otroci pa smo več kot izkoristili staro življenjsko pravilo, da morajo starejši oditi za kruhom po svetu, mlajši pa v šole."

- Kako da vas je zanesla pot v Velenje?

"Po NOB smo mladi delali udarniško in tudi jaz sem dvakrat po dva meseca sodeloval v delovni brigadi. Leta 1947 sem bil brigadir v Železniku pri Beogradu, kjer smo gradili tovarno 'Lola Ribar', in takrat sem v časopisu prebral, da v Šoštanju potrebujejo delavce pri graditvi termoelektrarne. Prijavil sem se in tako prišel v Šaleško dolino. Elektrarno smo zgradili, jaz pa sem se zaposlil pri Gradisu kot strojnik, kajti takoj po vojni sem se izučil za ključavničarja. Vendar leta 1958 so delovno enoto Gradisa, ki sem ji pripadal, predstavili v Celje, kar pa mi ni ustrezalo, ker bi se moral predaleč voziti na delo. Zato sem si delo poiskal pri RLV, v ESO, kjer sem najprej bil varilec in pozneje skupinovodja, zdaj pa že deset let delam v tovarni EFE".

AVGUST JANDROGOČ

- Kaj spada v vaše delovno področje?

"Predvsem skrbim, da so delavci pravilno razporejeni in da je delo pravočasno in kvalitetno opravljeno.

Delavci v moji delovni skupini nalagajo suho malto za potrebe RLV, praznijo cisterne z apnom, razlagajo azbestno moko, mešajo efelit - to je material za izdelavo ometov s posebnimi stroji, in prašnate gradbene materiale pakirajo ter nalagajo naše izdelke na kamione, ki jih potem odpeljejo drugim odjemalcem.

V skupini bi moral imeti devet delavcev, a jih nimam, ker je počitniško delo mimo, novih stalnih delavcev pa še nismo dobili... Fante, ki so letos bili pri nas na počitniškem delu, res moram pohvaliti, bili so zelo prizadevni. V naši tovarni nam pravzaprav vedno

primanjkuje nekaj delavcev, kajti delo pri nas je naporeno in praši se - in marsikateri delavec, ki se v dobri veri, da bo zdržal pri delu, zaposli pri nas, kmalu omagainsi raje poišče lažje in po možnosti tudi boljše plačano delo drugje. Nekoč toliko težav z odhajanjem delavcev iz naše tovarne nismo imeli. Naš delovni kolektiv je bil sorazmerno stalen. Vendar potem smo morali prestati vrsto kriz. Ko smo tovarno predstavljali na novo lokacijo, recimo, nismo proizvajali, zaradi tega pa smo potem izgubili stalne kupce. Saj, ko smo zopet začeli delati 's polno paro', so se nam zaloge izdelkov začele kopičiti, prodaja pa ni in ni stekla. Nekaj delavcev smo zato morali za nedoločen čas tudi premestiti, posoditi - da tako rečem - drugim OZD v REK Velenje. Toda, ko bi jih zopet potrebovali, se niso vrnili, saj so si že našli zanesljivejšo in boljše zaposlitev."

- V EFE ste tudi predsednik disciplinske komisije.

Kakšne izkušnje imate s tega področja?

"Delovanje v disciplinski komisiji je nevhvaležna zadeva. Če hočemo problem pravično rešiti, se največkrat moramo ljudem tudi zameriti, ker nihče noče biti česa kriv. Delovna disciplina je dandanes nasploh zelo slaba, posebno pri novih, mladih delavcih, saj jim je velikokrat vseeno, koliko in kako bomo delali. Malo mladih je tako 'zagnanih', kot smo bili mi včasih. Vsakemu delavcu, recimo, pokažem delovne norme, da vidi, koliko mora narediti, in včasih se mi zdi, da bi delal kdo z največjim veseljem le, če bi mu rekel: 'Naredi to in potem lahko greš domov!'

Poleg tega je v našem podjetju zaposlenih veliko žensk, ki so seveda tudi matere, in zaradi tega je veliko porodniških dopustov, odsotnosti od dela zaradi bolezni otrok in drugih vzrokov. Največ težav pa imamo, ko se ženske vračajo s porodniških dopustov in imajo od zdravnika odobreno lažje delo, lažjega dela pa pri nas skoraj ni. Nekaj več ga bo, ko bo začel delati zlagalni stroj za naše elektrofilske zidake, ki ga zdaj uvajamo, a ne veliko več."

Za sklep sva se z Avgustom Jandrogoč povrnili k "vzroku" najinega razgovora, njegovi trideseti obletnici dela, in dejal je:

"Ko sem bil še mlajši, sem včasih mislil že zapustiti tovarno EFE, posebno v njenih kriznih obdobjih. A je že tako, da vsako podjetje kdaj zaide v težave, in kako bi bilo, če bi ga takrat vsi delavci zapustili. Pri nas se je zamenjalo več direktorjev in tehničnih vodij; delavci, ki smo ostali, pa smo nepravilnosti, ki so se dogajale, najbolj občutili. Zdaj smo 'izpluli' iz največjih težav in želim si, da bi v prihodnje še boljše gospodarili. Vidim, da se približujem upokojitvi in najbrž je tako prav... Naj delajo še mladi, saj jih je že kar precej brez zaposlitve!"

Draga Borovnik

Franc Voh, vodja
službe interne kontrole
v delovni skupnosti
skupnih služb naše
sestavljene organizacije

Tudi Franc Voh letos praznuje delovni jubilej - trideset letnico dela, po poklicu pa je diplomirani inženir organizacije dela. Z njegovim poklicem se skladajo tudi dela in naloge, ki jih vsak dan opravlja. Saj vodenje službe interne kontrole v delovni skupnosti skupnih služb naše sestavljene organizacije terja resničnega izvedenca za organiziranje in usklajevanje del in nalog, kajti delovno področje te službe obsega revizijo in kontrolo finančno materialnega poslovanja domala vseh organizacij združenega dela v našem kombinatu, kar pa je v današnjih gospodarskih razmerah vse prej kot enostavno delo.

Pravzaprav pa je boljše, da prepustimo besedo o zahtevnosti del in nalog te naše skupne službe kar Francu Vohu...

"Predvsem: finančno in materialno poslovanje morata biti v skladu z zakonom! Vendar v uresničevanju tega vodila prihaja do težav, sploh pri kompletiranju dokumentacije, ki je podlaga za dokončno ureditev dobave in plačila dobavljenega blaga. S temi težavami imamo opravka zlasti pri uvoženih stvareh, saj zanje uvoznik sorazmerno pozno pošlje končne račune, poleg tega pa so ti računi marsikdaj navzkriž s pogodbami. Dobavitelji pa si na drugi strani krojijo knjigovodske službe, ki so organizirane in delujejo po zakonu, vendar njihova dokumentacija se med seboj zelo razlikuje.

Posamezni dokumenti za dobavljeno blago tudi niso popolni, to pa nam zavljuje tega, ker imamo uvedeno avtomatsko obdelavo podatkov, zopet povzročajo velike preglavice. Pri 'peš' metodi računanja in obdelave podatkov smo namreč take vrzeli sorazmerno lahko odpravljali in razčiščevali pozneje, tudi kar po telefonu, pri avtomatski obdelavi podatkov, ki terja natančno vnaprej določen program obdelav, pa je to nemogoče.

Če se - denimo - zgodi, da nam dobavitelj ne pošlje potrebne dokumentacije v določenem roku, tehnične komisije v naših OZD ne morejo opraviti niti tehničnih prevzemov prispeloga blaga. Dokler ti prevzemi niso opravljeni v celoti, pa naj gre še za tako nujno potreben stroj ali material, ga OZD ne smejo uporabiti, medtem ko mora biti denarno upniško razmerje poravnano v petnajstih dneh. Zato naročeno opremo, osnovna sredstva, OZD plačujejo vnaprej, toda včasih se zgodi, da je ne dobijo pravočasno in je zaradi tega potrebna raziskava, da vidimo, kje se je pošiljka ustavila. Skratka, finančno in materialno poslovanje naše sestavljene organizacije terja celo vrsto dogovorov in usklajevanj odnosov med dobavitelji, ekspediterji in naročniki oziroma uporabniki dobavljenega blaga znotraj SOZD, za to pa skrbi nabavna služba. Na rob temu naj povem še, da se še ni zgodilo, da bi kak naš dobavitelj moral sprožiti pravni postopek, da bi dosegel, kar mu je šlo po zakonu.

Sicer pa se moje delo iz dneva v dan spreminja, saj se

pojavnajo različne potrebe po mojem sodelovanju pri delih, ki terjajo veliko iznajdljivosti in delovnih izkušenj. Zato je moje delo tudi zanimivo in ne monotono, kot so dela, ki se začnejo in končajo po že utečenih poteh."

- Kako gledate z vidika svojih del in nalog na organizacijo del in nalog drugih skupnih služb naše sestavljene organizacije, recimo nabave?

"Pravilno planiranje v vseh organizacijah združenega dela znotraj našega kombinata bi pripomoglo k pravočasni dobavi potrebnega materiala, rezervnih delov in opreme kakor tudi potrebne dokumentacije v tej zvezi. Največkrat pa neko blago prispe, dokumentacija zanj pa ne, četudi je ta v končni fazi najpomembnejša.

FRANC VOH

Sploh je v organizaciji dela na tem področju še mnogo vrzeli, ki bi jih morali odpraviti in v marsičem spremeniti tudi organizacijo poslovanja, da bi naročeno blago pravočasno prispelo do uporabnika. Predvsem pa je nujna tesna povezanost vseh služb in posameznih delavcev, ki so odgovorni za uspešno delo na tem področju."

- Jubilant 30 let dela ste, zato je prav, da poveste tudi kaj o sebi!

"Rodil sem se leta 1930 v Celju in že v rani mladostniško sem bil star šele štiri leta - so mi umrli starši. Zgodaj sem torej ostal sam in zato sem si tudi sam krojil svojo usodo. Živel sem pri tujih ljudeh na neki kmetiji v Šentvidu pri Grobelnem, ki so me sicer ime-

li radi, toda stvari, ki so me mučile, sem vedno moral skriti v sebi. V življenju mi res ni bilo lahko, sploh pa ne v času NOB, ko v vseh grozotah vojne nisem imel človeka, ki bi mi lahko zaupal, potožil, ki bi mi pojasnil, zakaj se ljudje sploh pobijajo. Proti koncu vojne sem postal kurirček, seveda sem nosil pošto po svojih zmožnostih; tako sem spoznal življenje in vlogo partizanov in velikokrat sem ponoči vstal, jim kazal pot, prinašal hrano, zdravila..."

- Kdaj ste se prvič zaposlili?

"Po osvoboditvi sem zapustil svoje skrbnike in se popolnoma osamosvojil. S sedemnajstimi leti sem se zaposlil v celjski cinkarni kot nekvalificirani delavec, jeseni 1947 pa sem se šel učiti za avtomehnika v tovarno avtomobilov v Mariboru (TAM). Izučil sem se, si prizadeval pri delu, zanimala me je tudi družbenopolitična ureditev naše države in zato sem postal član zveze komunistov. V tistem času pa je iz večjih podjetij centralni komite Zveze komunistov Slovenije pošiljal mlade komuniste na delo v delovne organizacije, ki so potrebovale pomoč v kadrih. In tako so me leta 1950 premestili v delovno organizacijo Nafta v Lendavi, ki je zaradi obmejne lokacije imela težave z zaposlovanjem delavcev. V njej bi moral delati najmanj tri do šest mesecev, toda ostal sem kar deset let in v tem času končal srednjo tehnično šolo. Proti koncu tega razdobja sem bil izvoljen tudi v republiški odbor Sindikata delavcev industrije in rudarstva Slovenije in predlagan za 6-mesečno partijsko šolo v Ljubljani, da bi po njej prevzel obveznosti murskosoboškega okrajnega sindikalnega sekretarja. A s tem ni bilo nič, kajti v času, ko sem obiskoval partijsko šolo, me je pritegnila možnost, da se zaposlim v RLV.

In res, spomladi leta 1960 sem se preselil v Velenje in se zaposlil v komercialni službi takratne delovne organizacije RLV, in sicer kot pomočnik vodje te službe za urejanje skladiščnega poslovanja. Pozneje pa sem delal tudi pri prodaji plastičnih izdelkov in elektrofiltrskih gradbenih materialov, ki jih izdelujemo v našem kombinatu. V letih dela pri združenih organizacijah v REK Velenje sem ob delu še študiral in diplomiral na visoki šoli za organizacijo dela v Kranju."

Franc Voh ima precej obveznosti tudi na samoupravnem področju, saj je med drugim predsednik stanovanjske komisije delovne skupnosti skupnih služb naše sestavljene organizacije in predsednik konference delegacij vseh delovnih skupnosti naše sestavljene organizacije za zbor združenega dela skupščine občine Velenje. Ko pa sem se pozanimala, kaj najraje počne v prostem času, mi je odgovoril:

"Imam hišo, svoj dom v Velenju, in negovanje drevja v jabolčnem sadovnjaku pa urejanje okolice hiše - to je moje največje veselje v prostih urah. Zaradi bolezni, let se s športom ne ukvarjam več, kar sem rad počel kot mladinec. Po televiziji pa zasledujem špirtne prireditve v vseh panogah, od atletike in plavanja do nogometa, košarke, boksa in tako naprej."

- Kakšni pa so vaši občutki, če primerjate delo pred tridesetimi leti in danes?

"Mnogo, mnogo se je spremenilo v teh letih, najsi bo to v privatnem življenju ljudi ali pri opravljanju njihovih delovnih obveznosti. Danes vse zadeve izvajamo bolj demokratično, na podlagi dogovorov. Ni veliko administrativnih posegov, čeprav bi jih marsikdaj bilo potrebnih cela vrsta. Nasploh menim, da je lahko delati, gospodariti, če se vsi ljudje vestno in zavestno lotijo dela, a težko je, če se ne. V današnjem času, ko si prizadevamo za stabilizacijo gospodarstva, moramo vsekakor strniti vse subjektivne in objektivne sile, da bomo kmalu lahko rekli: življenjski standard in naše gospodarstvo se izboljšujeta."

Pripravila Draga Borovnik

ODŠLI V POKOJ

Janez OBLAK,
upokojen 15. junija

Rojen 24. junija 1928
v Srednji vasi pri Kranju.

Od 21. decembra 1960 je neprekinjeno delal pri združenih organizacijah v SOZD REK Velenje. Zaposlil se je kot kvalificirani mizar v mizarški delavnici rudniškega zunanjega obrata, zdaj temeljna organizacija RLV Mizarska dejavnost, in v njej delal vse do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Aktivni udeleženec NOV od leta 1944.

Ignac DEŠMAN,
upokojen 22. junija

Rojen 11. julija 1929
v Ljubnem. Poročen s Katarino,
rojeno Praznik.

Od 14. oktobra 1954 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod, sedaj skupaj z Jamo zahod Jama Preloge, kjer je delal vse do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1964 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

OPOMBA UREDNIŠTVA

Za nekatere od tehotic nismo mogli dobiti novejšeslike, za eno pa niti starejšo.

Franc FLORJANC,
upokojen 30. junija

Rojen 14. novembra 1923
v Škalah pri Velenju. Poročen
z Olgo, rojeno Verdev.

Od 1. maja 1974 je neprekinjeno delal v RLV, predtem pa že od leta 1947 do leta 1964, ko je bil premeščen v RŠC Velenje. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač. Leta 1978 je bil premeščen v Kopalnico, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Karel JELEN, upokojen 30. junija

Rojen 3. avgusta 1929 v Škalah pri Velenju.
Poročen z Marjano, rojeno Dobelšek.

Od 25. julija 1947 je neprekinjeno delal pri RŠC Velenje in v RLV, nazadnje kot poslovodja v Jamski mehanizaciji.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Pepca STROPNIK,
upokojena 30. junija

Rojena 4. aprila 1925
v Lokovici pri Šoštanju.

Mati enega otroka: leta 1954 rojenega Franca.

Od 1. januarja 1960 je neprekinjeno delala pri združenih organizacijah v SOZD REK Velenje. Zaposlila se je kot referentka za kratkoročne dajatve v kadrovsko socialnem oddelku skupnih služb RLV. Leta 1964 je bila premeščena v finančno službo, leta 1967 nazaj v kadrovsko socialni oddelk skupnih služb RLV in leta 1978 na kadrovsko-splošno področje skupnih služb REK Velenje, kjer je opravljala dela in naloge referentke za obračun boleznin in nadomestil vse do upokojitve.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

PREKLIČUJEM VELJAVNOST

delovne izkaznice SOZD REK Velenje št. 119 075, izdane pred 17. 9. 1981 - Vili Višnjari (Brezen 12, Vitanje).

Marija ŠMITHOFER,
upokojena 30. junija

Rojena 18. novembra 1925
v Podkrajju pri Velenju.

Mati dveh otrok: leta 1955 rojene Metke in leta 1961 rojene Janje.

Od 13. aprila 1949 je neprekinjeno delala pri združenih organizacijah v SOZD REK Velenje. Zaposlila se je kot administratorica v rudniškem zunanem obratu. Leta 1972 je bila premeščena v kadrovsko socialno službo RLV, leta 1978 na kadrovsko-splošno področje skupnih služb REK Velenje in leta 1979 v skupne službe RLV, kjer je opravljala dela in naloge pri obračunu deputata in prodaji materiala vse do upokojitve.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Aktivna udeleženka NOV od leta 1944.

Franc VIHAR,
upokojen 30. junija

Rojen 6. septembra 1928
v Št. Janžu pri Velenju. Poročen
z Matildo, rojeno Felicijan.

Od 22. decembra 1947 je neprekinjeno delal pri RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kolar v rudniškem zunanem obratu. Leta 1978 je bil premeščen v Mizarsko dejavnost, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože POSTRPINEK,
upokojen 1. julija

Rojen 17. marca 1932
v Škalah pri Velenju. Poročen
z Martino, rojeno Špeh.

Od 1. septembra 1974 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo pa že od leta 1948. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami Vzhod. Leta 1963 je bil premeščen v RŠC Velenje in leta 1974 nazaj v RLV, v TOZD Jamska mehanizacija (in transport), kjer je delal do upokojitve.

Leta 1955 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1961 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože TAMŠE,
upokojen 3. julija

Rojen 31. decembra 1936
v Završah nad Doličem.

Od 3. novembra 1970 je neprekinjeno delal v RLV, s krajšima prekinitvama pa že od leta 1954. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1976 je bil premeščen v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivan BLATNIK,
upokojen 9. julija

Rojen 17. oktobra 1924
v Lepi njivi pri Mozirju. Poročen
z Marijo, rojeno Acman.

Od 8. septembra 1965 je neprekinjeno delal v RLV. Za poslil se je kot nekvalificirani delavec v jamski gradbeni skupini. Leta 1976 je bil premeščen v Zunanji obrat in leta 1978 v Kopalnico, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože DRAGAR,
upokojen 11. julija

Rojen 9. aprila 1931
v Škalah pri Velenju. Poročen
z Marijo, rojeno Vrhovnik.

Od 16. julija 1953 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1969 je bil premeščen v Jamo zahod in leta 1975 v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1965 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Miha MIKLAVŽINA,
upokojen 13. julija

Rojen 31. decembra 1928
v Šoštanju. Poročen z
Rozalijo, rojeno Pušnik.

Od 24. decembra 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Za poslil se je kot kvalificirani mizarar v mizarški delavnici rudniškega zunanjega obrata, zdaj temeljna organizacija RLV Mizararska dejavnost, in v njej delal vse do upokojitve.

Franjo RADIKOVIĆ,
upokojen 17. julija

Rojen 17. novembra 1936
v Štukovcu pri Čakovcu. Poročen
z Marjeto, rojeno Dobnik.

Od 8. oktobra 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani vrtalec v Pripravah, kjer je delal vse do upokojitve.

Leta 1965 je opravil izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ludvik KUMER,
upokojen 25. julija

Rojen 21. avgusta 1928
v Ravnah pri Šoštanju. Poročen
z Marijo, rojeno Rožič.

Od 1. julija 1952 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani ključavničar v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo (in transport), kjer je delal do upokojitve.

Leta 1965 je opravil izpit za strojnega tehnika in strokovni izpit za jamskega nadzornika strojne stroke.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Anto JOSIĆ,
upokojen 31. julija

Rojen 17. januarja 1938
v Obodnici pri Tuzli. Poročen
z Ružo, rojeno Sekić.

Od 20. februarja 1974 je neprekinjeno delal pri zdru-

ženih organizacijah v SOZD REK Velenje. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Stebru 8, zdaj Jama Pes je. Leta 1977 je bil premeščen v skupne službe REK Velenje in leta 1978 v Zavarovanje, kjer je delal do upokojitve.

Anton ŠRAML,
upokojen 31. julija

Rojen 13. decembra 1930
v Ješovcu blizu Šmarja pri Jelšah.
Poročen z Zofijo, rojeno Jezernik.

Od 20. decembra 1954 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1957 je bil premeščen v Zunanji obrat, leta 1958 v Kopalnico, leta 1960 v Jamo zahod, leta 1975 v Jamsko mehanizacijo in transport in delal v Jamskem transportu vse do upokojitve.

Leta 1976 je opravil izpit za transportnega delavca.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Lovro KOSTERVANJ,
upokojen 1. avgusta

Rojen 5. julija 1930
v Lovrečanu pri Varaždinu. Poročen
s Pavlo, rojeno Mežnar.

Od 20. septembra 1956 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1977 je bil premeščen v Steber 8 in leta 1979 v Jamo Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1958 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1961 za kvalificiranega kopača in leta 1963 še za strelca.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Martin MEH,
upokojen 6. avgusta

Rojen 6. aprila 1930
v Šmartnem ob Paki. Poročen
z Ano, rojeno Šuper.

Od 25. junija 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani vrtalec v Pripravah, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivan PLAZAR,
upokojen 6. avgusta

Rojen 4. novembra 1931
v Budni vasi pri Sevnici. Poročen
s Cecilijo, rojeno Lepko.

Od 20. aprila 1954 je neprekinjeno delal pri združenih organizacijah v SOZD REK Velenje. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1969 je bil premeščen v Avtopark, leta 1973 v Zunanji obrat, leta 1978 v Zavarovanje in leta 1979 v Kopalnico, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1956 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1959 za kvalificiranega kopača in leta 1963 še za strelca.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Viktor SKORNIŠEK,
upokojen 11. avgusta

Rojen 5. aprila 1938
v Ribnici na Pohorju. Poročen
z Marijo, rojeno Goršek.

Od 20. marca 1975 je neprekinjeno delal v RLV, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1963. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod, nazadnje pa delal v Jami Pesje.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Karl PRIVŠEK,
upokojen 18. avgusta

Rojen 13. decembra 1932
v Podlešju pri Šentjurju. Poročen
s Karolino, rojeno Deželak.

Od 3. februarja 1971 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jamskih gradnjah. Leta 1977 je bil premeščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

UGODNO PRODAM avto R-4, letnik 1976, registriran do septembra 1981. Informacije dobite pri Krajncu, do 14. ure po telefonu REK Velenje int. št. 136, po 14. uri pa po telefonu (063) 701 529 (Šempeter).

Anton SMREKAR,
upokojen 18. avgusta

Rojen 30. maja 1930
v Mirni na Dolenjskem. Poročen
z Matildo, rojeno Potočnik.

Od 17. aprila 1964 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani električar v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo (in transport), kjer je delal do upokojitve.

Leta 1965 je opravil izpit za električarja za delo v metanskih jamah.

Ivan SEME,
upokojen 20. avgusta

Rojen 22. decembra 1921
v Stari vasi v Velenju. Poročen
z Zofijo, rojeno Cehner.

Od 9. decembra 1949 je neprekinjeno delal pri združenih organizacijah v SOZD REK Velenje. Zaposlil se je kot kvalificirani ključavničar v ESO. Leta 1957 je bil premeščen v Avtopark, kjer je delal do upokojitve.

Bil je član prvega delavskega sveta RLV in tudi med pionirji izgradnje TGO "Gorenje" v Velenju, saj je kot bagerist načel ledino, iz katere so zrastle hale te naše velikanke bele tehnike.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in diplome Združenja šoferjev in avtomehaničarjev Velenje za 25 let članstva v združenju in sodelovanju pri ustanovitvi združenja.

Alojz JAMNIKAR,
upokojen 22. avgusta

Rojen 13. junija 1933
v Tolstem vrhu pri Mislinju.
Poročen z Marijo, rojeno Oder.

Od 14. marca 1955 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Pripravah, kjer je delal vse do upokojitve.

Leta 1960 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Baltazar JELEN,
upokojen 31. avgusta

Rojen 26. decembra 1929
v Lazah pri Velenju. Poročen
s Cecilijo, rojeno Cvikel.

Od 16. marca 1953 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamo Škale, konec leta 1975 nazaj v Jamo vzhod in leta 1976 ponovno v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1959 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1961 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in reda dela s srebrnim vencem.

Vincenc LESJAK,
upokojen 31. avgusta

Rojen 15. julija 1930
v Šentjanžu na Vinski gori.
Poročen z Jožefo, rojeno Uratnik.

Od 25. novembra 1953 je neprekinjeno delal v RLV, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1949. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Anton ŠMIDHOFER,
upokojen 31. avgusta

Rojen 5. junija 1931
pri Sv. Antonu na Pohorju. Poročen
z Marijo, rojeno Šilih.

Od 21. maja 1959 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1977 je bil premeščen v Jamski transport, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1964 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Alojz TAMŠE,
upokojen 31. avgusta

Rojen 1. maja 1943
v Gornjem Doliču. Poročen
z Amalijo, rojeno Marzel.

Od 5. novembra 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1966 je bil premeščen v Jamo vzhod, leta 1970 nazaj v Jamo zahod in leta 1978 v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1964 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1972 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Luka USAR,
upokojen 31. avgusta

Rojen 28. julija 1928
v Lepi njivi pri Mozirju. Poročen
z Marijo, rojeno Ločan.

Od 5. januarja 1954 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo (in transport), kjer je delal do upokojitve.

Leta 1971 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1973 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Rudolf VERBIČ,
upokojen 31. avgusta

Rojen 14. februarja 1932
v Družmirju pri Šoštanju. Poročen.
s Pavlo, rojeno Kumer.

Od 10. novembra 1958 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1971 je bil premeščen na čelo OMKT, leta 1972 nazaj v Jamo vzhod in leta 1975 v Jamsko mehanizacijo (in transport), kjer je delal do upokojitve.

Leta 1964 je opravil izpit za vulkanizerja in leta 1967 za jamskega montažnega in dežurnega ključavničarja.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in dvakratni udarnik.

Franc URATNIK,
upokojen 1. septembra

Rojen 15. januarja 1931
v Rečici pri Žalcu. Poročen
s Cvetko, rojeno Laznik.

Od 10. oktobra 1966 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot rudarski nadzornik v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ludvik TAMŠE,
upokojen 14. septembra

Rojen 23. julija 1930
v Gaberkah pri Šoštanju. Poročen
z Jožefo, rojeno Potočnik.

Od 6. oktobra 1952 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod, skupaj z Jamo zahod zdaj Jama Preloge. Leta 1960 je bil premeščen v Jamo zahod, leta 1975 v Jamsko mehanizacijo in transport in leta 1977 v Jamski transport, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1956 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1960 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

(Po podatkih iz kadrovskih služb delovnih organizacij in oddelka socialne službe SOZD REK Velenje za invalidsko in pokojninsko zavarovanje pripravila Vesna KORES.)

Nadaljevanje s strani 9!

Upokojeni delavec RLV
diplomirani inženir rudarstva
Anton Seher, dobitnik reda
zaslug za narod s srebrnimi
žarkami ob letošnjem 3. juliju,
prazniku rudarjev

krivico, ki smo jo doživeli v naših rodnih Borovljah, vendar dokončno je nismo nikoli pozabili."

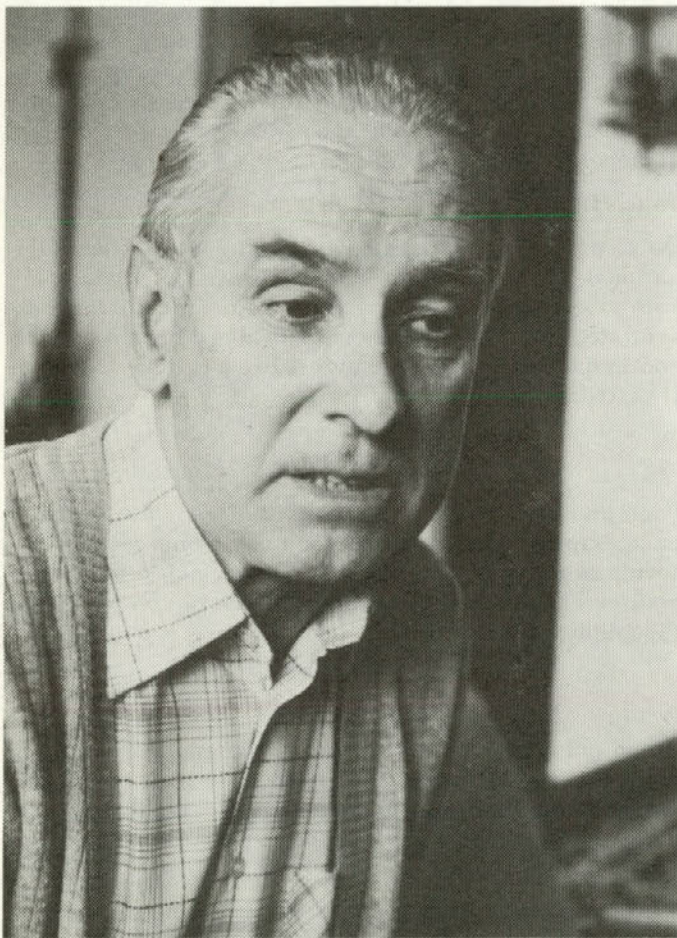
Potem je moral v šolo. Osnovno šolo je Seher končal v

Senovem, po uspešno opravljeni klasični gimnaziji v Ljubljani pa se je odločil za študij rudarstva.

"Vsa leta sem študiral z minimalnimi finančnimi sredstvi," z grenkobo v glasu pripoveduje Anton o študentskih letih, preživetih v Ljubljani.

"Nekaj mi je oče resda primaknil, a v glavnem sem se preživel s poučevanjem študentov, ki so imeli slabe učne uspehe. Ko se je začela druga svetovna vojna, pa sem bil še ob očeto vo pomoč," po kratkem premoru med dvema stavkoma sedaj že čisto tiho doda moj sobesednik.

Že tako slabe razmere, v katerih je študiral med vojno, so se spremenile še v neprimerno hujše, ko so v drugem vojnem letu pripadniki ljubljanske varnostno-obveščevalne službe (VOS) v gostilnici 'Lev', kjer danes stoji hotel 'Lev', s podtaknjeno bombo ubili pomembno italijansko politično delavko... Okupa-

ANTON SEHER

tor je hitro poskrbel za povračilne ukrepe: v štirinajstih dneh je izselil v italijansko taborišče Gonars skoraj deset tisoč Ljubljančanov in med njimi se je znašel tudi Anton Seher.

"Telesno oslabiljen zaradi večletne podhranjenosti nisem imel nobene možnosti, da bi preživel obupne razmere, ki so vlada- le v tem koncentracijskem taborišču," pripoveduje Seher.

"Kmalu po prihodu me je dotokla še huda oblika griže, in vse je kazalo, da je moja usoda zapečatená. Potem pa so nekega dne, ko sem ležal v taboriščni ambulanti, prišli na obisk visoki cerkveni dostojanstveniki. Videl sem, kako so ob pogledu na moje onemoglo telo zmajevali z glavo tako oni kot zdravniki v ambulanti. 'Nič ne bo z njim,' so si verjetno mislili oboji in tako sem dobil odpustnico, 'da bi doma vsaj v miru umrl'."

Po vrnitvi v Ljubljano so Antona Seherja vtaknili v bolnišnico,

kjer se je po poltretjem mesecu zdravljenja zredil za enaindvajset kilogramov in s tem skoraj dosegel normalno težo za svojo velikost. Kljub temu sta prejšnja fizična oslabeledost in bolezen pustili na Seherju hude posledice, ki so se najmočnejše kazale na poškodbi nog. Zato je bil nesposoben za kakršno koli vojaško službo.

Študij na rudarski fakulteti je nadaljeval šele po vojni in 1947. leta končno postal rudarski inženir.

"Prva pot po uspešno opravljeni diplomii me je vodila v Senovo," pove Anton in po daljšem času mu lice spreleti nasmeh.

"Nekaj mesecev sem sicer lahko ostal v domačem okolju, potem pa sem bil z ukazom zveznega gospodarskega ministrstva prestavljen v Kakanj. Spominjam se, da je bila v tem rudniku rjavega premoga silno nevarna metanska jama, v kateri je že pred vojno v eni sami nesreči izgubilo življenje 156 rudarjev, po vojni - leta 1957 - pa se je pri podobni eksploziji metana ponesrečilo 157 rudarjev. In v taki jami sem dobival prve praktične izkušnje...

Čeprav nisem imel napornega dela, sem zaradi mnogih obveznosti prebil cele dneve kar v rudniku. Zato zame leto ni imelo dvanajst, ampak sedemnajst in več navadnih mesecev. Seveda takih naporov nisem zdržal. Nekega popoldneva, ko sem se po osemindesetih urah nepretrganega dela vračal iz rudnika, so mi pošle moči; zdelo se mi je, kot bi nenadoma nekdo odprl pipico in mi iz telesa spustil vse, kar me je držalo pokonci. Spet sem leto dni preživel po bolnišnicah, nato pa sem se vrnil v kakanjski rudnik še za dve leti."

Prva leta po vojni so v Bosni in Hercegovini na veliko odpirali nove rudnike. Tak primer je bil na primer odpiranje nahajališča rjavega premoga med Fočo in Kalinovikom v vasi Milje vina, kjer je dobil naš portretiranec svojo drugo zaposlitev. Tja so ga poslali za vršilca dolžnosti direktorja, večidel svoje delovne dobe v tem kraju pa je delal kot tehnični vodja rudnika.

"Ob mojem prihodu v ta kraj je rudnik dosegal proizvodnjo trinajst tisoč ton premoga na leto, kar je bilo v primerjavi z zalogami premoga na tem področju zanemarljivo malo. Po do takrat že opravljenih raziskavah bi naj to področje premoglo dvajset milijonov ton kvalitetnega rjavega premoga, predvidevali pa smo, da ga je v resnici vsaj še za enkrat toliko," se spominja Seher razmer ob svojem prihodu v kraj, kjer je preživel enajst napornih, a tudi - je dodal - najlepših let v svojem življenju.

Trdo je moral poprijeti za delo skupaj z novimi sodelavci, če je hotel v dveh letih, kolikor časa je imel na voljo, usposobiti rudnik za proizvodnjo 150 000 ton premoga.

"Ne le številčnost strokovnega kadra, ampak tudi osnovne življenjske razmere v Miljevini so bile daleč pod že tako nizko poprečno ravniyo razmer leta 1951 v tej bosanski pokrajini. Vasica je bila z zunanjim svetom povezana s slabim kolo-vozom in ozkotirno železnico. Spominjam se, da sem prvo leto svojega bivanja v tem kraju nič kolikokrat peš ubiral prageve med tiroma in ponoči včasih v levi roki držal časopisni papir, v desni pa vžigalice, da bi z ognjem pregnal medvede in in volkove, ki so bili pogosti obiskovalci teh osamljenih krajev. Razmere so se začele hitreje spreminjati s prihodom novega direktorja, ki je zastavil vse svoje strokovno znanje in politične zveze za izboljšanje pogojev za naše delo in življenje."

Po enajstih letih dela v Miljevini je Anton Seher moral začeti misliti tudi na prihodnost svoje družine. Obe hčerki, od katerih se je starejša rodila v Kakanju, mlajša pa v Miljevini, sta začeli hoditi v osnovno šolo, in misliti je bilo treba na njun nadaljnji študij.

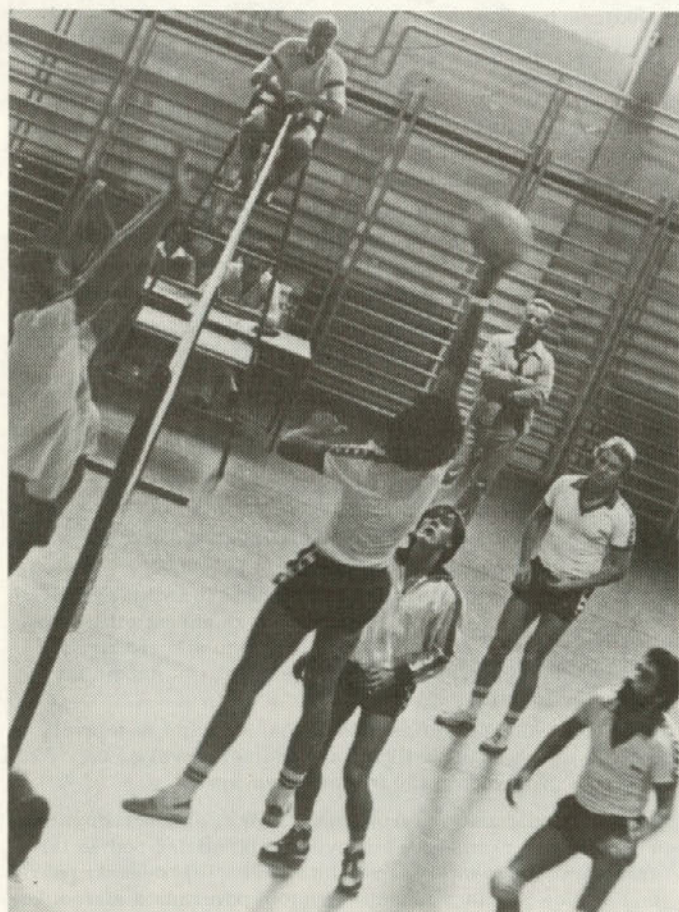
"Odločil sem se, da zapustim preproste, a pridne in nadvse poštene ljudi v Miljevini in se z ženo preselim v Mostar..."

Konec prihodnjic!

Pogovarjal se je Bojan Ograjenšek

Pred Delavskim domom v Krškem

Odbojkarji TE Šoštanj v akciji

Ribiči RLV na poti proti kraju tekmovanja, ribniku v Mačkovcih pri Brestanici

ŠPORT IN REKREACIJA

Petindvajsete - srebrne - poletne športne igre delavcev slovenskih elektrogospodarskih organizacij

POPREČNI REZULTATI ŠPORTNIKOV IN ŠPORTNIC IZ NAŠEGA KOMBINATA

Štiri druga in eno tretje mesto v konkurenci ekip je celotni spomina vreden izkupiček športnikov in športnic iz našega kombinata na letošnjih poletnih, petindvajsetih - zato tudi srebrnih - športnih igrah delavcev slovenskega elektrogospodarstva, ki so potekale v soboto, 5. septembra, v Krškem.

Je to manj, kot smo upali, pričakovali?

Če se ozremo na uspehe naših športnikov in športnic na lanskih poletnih elektro igrah Slovenije, ki so potekale v Šoštanju, na njih pa so vodje naših ekip kar petkrat stopili na stopnico za zmagovalce, trikrat pa za eno in dvakrat za dve stopnici niže, moramo odgovoriti pritrdilno.

Poglejmo podrobneje, kakšne sreče so bile letos naše ekipe - točneje, ekipe obeh naših energetskih delovnih organizacij, RLV in TE Šoštanj, saj je šlo za prirediteljeva elektrogospodarskih organizacij - na teh tradicionalnih igrah?

Razen pri tekmovanju v malem nogometu, na katerem so nogometaši TE Šoštanj v prvem kolu po streljanju enajstmetrovk izločili favorizirano moštvo RLV in nato šele v finalu klonili pred ekipo Jedrške elektrarne Krško, ni bilo presenečenj...

Pri streljanju si je ekipa RLV resda priborila mesto višje kot lani, zato pa so močno popustili strelci TE Šoštanj, ki so v primerjavi z lani zdrsnili po lestvici navzdol kar za osem mest.

Tudi pri namiznem tenisu je moška ekipa RLV popravila lani doseženo uvrstitev, in sicer za dve mesti proti vrhu lestvice. Ženska ekipa pa je z doseženim drugim mestom ponovila lanski uspeh. Boljšo uvrstitev v namiznem tenisu kot lani je dosegla tudi moška ekipa TE Šoštanj, ženske pa tudi letos niso tekmovali v tej panogi.

V primerjavi z dosežki lani so bili s ponovljenim drugim mestom uspešni tudi šahisti RLV, medtem ko je ekipa TE Šoštanj zdrsnila za mesto niže.

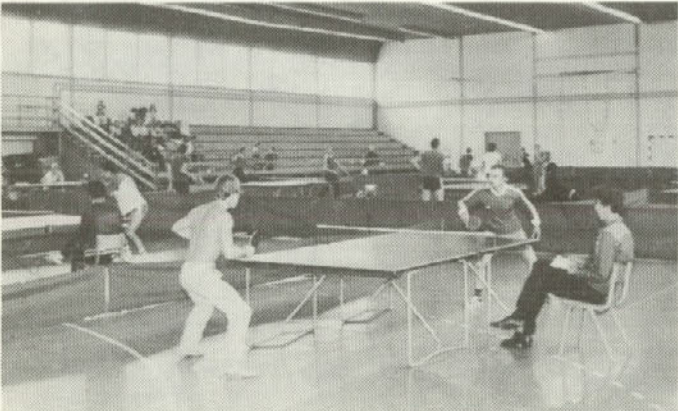
Pri kegljanju je ženska vrsta TE Šoštanj z drugim mestom ponovila lansko zelo dobro uvrstitev, za mesto

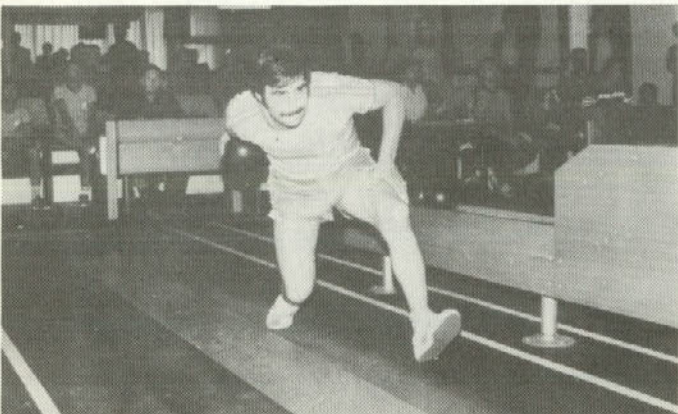
Levo šahisti RLV med igro

Strelci RLV - letos so bili še boljši kot lani.

Eden od prizorov s tekmovanja v namiznem tenisu, v katerem so vse naše ekipe bile letos uspešnejše kot lani.

S kegljanja

boljša kot lani je bila tudi njihova moška ekipa. Močno pokvarili pa so si uvrstitev v kegljanju tekmovalci RLV, saj so z lani tretjega zdrsnili letos na deseto mesto, ženska ekipa, ki je bila lani peta, pa sploh ni tekmovala.

Ob teh uspehih slabše sreče pa omenimo solidno uvrstitev naših tekmovalcev v ribolovu, šele letos vključeni športni panogi v igre delavcev slovenskega elektrogospodarstva, pri katerem je ekipa RLV dosegla tretje, ekipa TE Šoštanj pa četrto mesto.

Tako smo izčrpali tudi skoraj vse, kar je bilo vredno zapisati o uspehih naših športnikov in športnic na letošnjih elektro igrah. Preostanejo nam še samo pojasnila slabših uspehov, v drugem delu pa objava rezultatov in izjav nekaj naših športnikov.

Čeprav neradi, moramo, denimo, povedati nekaj o naši letošnji dvojni izgubi v odbojki. Ženska ekipa TE Šoštanj je namreč letos nesrečno izgubila že prvo tekmo in zaradi nesmiselnega sistema - na izpadanje, po katerem je potekalo tekmovanje, zapravila vse možnosti za poznejši "popravni izpit". Še bolj nepravilno izgubo pa so doživeli člani odbojarske ekipe RLV, ker so zaradi udeležbe na slovesnem odprtju iger - po mnenju organizatorjev - zamudili začetek tekmovanja v svoji panogi in bili zato - diskvalificirani.

Tudi lanskega uspeha v ekipnem teku, pri katerem so tekmovalci RLV dosegli dve prvi in eno tretje mesto v posameznih starostnih kategorijah, v konkurenci ženskih ekip pa je zmago slavila ekipa TE Šoštanj, še zdaleč nismo ponovili, in to, preprosto zato, ker se nobena naša ekipa ni pojavila na startu.

Podobno kot za odbojko velja tudi za naše letošnje sodelovanje na tekmovanju v vlečenju vrvi. Lani drugo mesto ženske ekipe TE Šoštanj smo letos po vsej verjetnosti zgubili zgolj zaradi okoliščine, da so tudi članice te naše ekipe po mnenju organizatorjev zamudile začetek tekmovanja in zato bile diskvalificirane. Organizatorji tekmovanja so počakali nekaj minut samo na moško ekipo TE Šoštanj, in še to verjetno le zato, ker so medtem naši avtobusi že pripeljali na prostor za parkiranje na velikem dvorišču pred vhodom v kostanjeviško baročno graščino, kjer je potekalo to tekmovanje. Moška ekipa TE Šoštanj pa je, žal - čeprav ojačena s "silaki" delovne organizacije RLV - bila premagana že v prvem kolu in zato na koncu, tako kot lansko leto, ostala brez uvrstitve.

Brez uvrstitve so naši športniki ostali tudi pri tekmovanju v plezanju po drogu, pri katerem si je lani ekipa TE Šoštanj priborila peto mesto, letos pa ekipe za to panogo sploh nismo sestavili.

Razkošno osvetljeno arkadno dvorišče v kostanjeviški baročni graščini, kjer je v soboto zvečer, 5. septembra, potekalo zadnje dejanje letošnjih poletnih iger šport

nikov in športnic elektrogospodarstva Slovenije: podeljevanje plaketa najboljšim ekipam - kljub čudovito lepemu okolju, napeznanju najetega ansambla godbenikov in pevcev za to prilžnost, dobri večerji in pristni dolenski kapljici, ni povsem zakrilo čez dan narejenih spodrsrljajev pri organizaciji iger. Našim športnikom ni izginila iz spomina zlasti podoba njihovih razočaranih tovarišev odbojkarjev iz RLV, ki niso po svoji krivdi izpadli iz tekmovanja, pa tudi marsikateri od drugih udeležencev niso mogli pozabiti nevšečnosti, ki so jih doživeli zaradi lokacijske razdrobljenosti letošnjih poletnih elektro iger. Le tekmovanje v šahu, ženski odbojki in deloma v streljanju je namreč bilo v Krškem, druga tekmovanja pa drugje: v malem nogometu, namiznem tenisu in za nekatere strelske ekipe v tri kilometre oddaljenem Leskovcu, tekmovanje v kegljanju za moške in ženske in v odbojki za moške v dvanajst kilometrov oddaljenem Senovem, v ribolovu tri kilometre izven Senovega, v vlečenju vrvi in plezanju po drogupa v še bolj oddaljeni Kostanjevici.

Prvouvrščene ekipe v posameznih panogah iger in uvrstitve naših ekip

TEK

Moški nad 40 let na 800 metrov:

1. Elektro Gorenjska s časom 2:15,00

Moški od 30 do 40 let na 800 metrov:

1. Soške elektrarne - Nova Gorica (2:10,00)

Moški do 30 let na 1 000 metrov:

1. Rudnik urana Žirovski vrh (2:41,00)

Ženske na 800 metrov:

1. Elektro Gorenjska (2:51,00)

Mi nismo formirali ekip za to panogo.

ODBOJKA - MOŠKI

1. Soške elektrarne - Nova Gorica

4. TE Šoštanj
RLV (diskvalificirani)

ODBOJKA - ŽENSKE

1. Interna banka elektrogospodarstva

4. TE Šoštanj
RLV (Ni formiral ekipe.)

KEGLJANJE - MOŠKI

1. Elektro Primorska	332 kegljev
6. TE Šoštanj	293
10. RLV	284

KEGLJANJE - ŽENSKE

1. Elektro Ljubljana	227
2. TE Šoštanj	183
RLV (Ni formiral ekipe.)	

ŠAH

1. TE Trbovlje	37,5 točke
2. RLV	30
7. TE Šoštanj	21

STRELJANJE

1. Zasavski premogovniki-Trbovlje	725 točk
2. RLV	686
17. TE Šoštanj	470

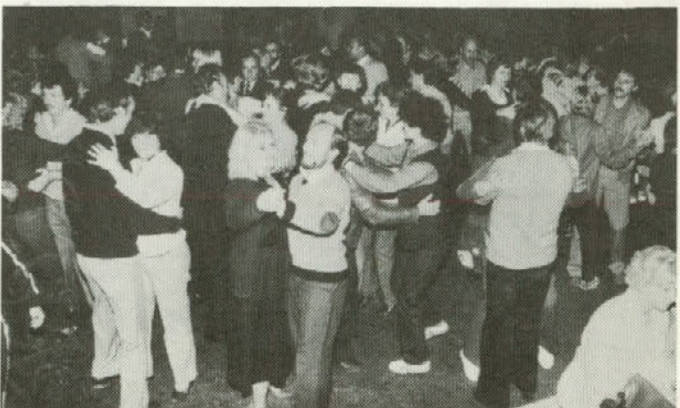
Gol v mreži nogometašev TE Šoštanj med finalno tekmo je preprečil največje presenečenje v nogometnem delu letošnjih elektro iger.

Nekje pa vendarle vlečemo skupaj...

Del udeležencev iger iz RLV med sklepno slovesnostjo.

Sklepna slovesnost se je končala takole.

NAMIZNI TENIS - MOŠKI

1. TE Trbovlje
3. RLV
5. TE Šoštanj

NAMIZNI TENIS - ŽENSKE

1. Dravske elektrarne Maribor
2. RLV
TE Šoštanj (Niso formirali ekipe.)

MALI NOGOMET

1. Nuklearna elektrarna Krško
2. TE Šoštanj
12. RLV

RIBOLOV

1. Toplarna Ljubljana	370 točk
3. RLV	130
4. TE Šoštanj	110

VLEČENJE VRVI - MOŠKI

1. Elektro Maribor
TE Šoštanj (brez končne uvrstitve)

VLEČENJE VRVI - ŽENSKE

1. Elektrotehna Ljubljana
TE Šoštanj (diskvalificirane)

PLEZANJE PO DROGU

1. Elektro Primorska
(Nismo formirali ekip .)

Mnenja nekaj naših športnikov o igrah

Marko BORUTA, vodja moške in ženske ekipe RLV za tekmovalje v namiznem tenisu:

"Z organizacijo tekmovalj v tistih panogah, ki sem jih utegnil obiskati - to so bila tekmovalja v nogometu in streljanju - sem bil še kar zadovoljen. Marsikaj pa bi lahko rekel zaradi nestrokovnega sojenja na tekmovaljih v namiznem tenisu in - po pripovedovanju drugih športnikov RLV - o izvedbi tekmovalja v moški odbojki, na katerem so organizatorji z diskvalifikacijo naše ekipe storili veliko krivico vsem tekmovalcem delovne organizacije RLV. Mislim, da smo pri tekmovalju v namiznem tenisu naredili vse, kar smo mogli, in da prihodnje leto lahko naša ženska namiznoteniška ekipa poseže tudi po prvem mestu, če bo le imela pred tekmovaljem nekaj več treninga kot letos."

Jože DETELBAH,
član strelske ekipe RLV:

"Z organizacijo strelskega dela letošnjih poletnih elektro iger sem bil še kar zadovoljen, čeprav je res, da zaradi dveh različnih in med seboj precej oddaljenih strelišč za izvedbo celotnega tekmovalja v tej panogi vsi tekmovalci niso imeli enako ugodnih tekmovalnih razmer. Vendar naša ekipa je svoj cilj dosegla, saj smo računali na uvrstitev na eno od prvih treh mest in smo zato z uvrstitvijo na drugo mesto povsem zadovoljni. S svojim prispevkom k doseženemu skupnemu rezultatu naše ekipa pa nisem zadovoljen. Lahko bi prispeval več, če bi več treniral."

Izet HUSKIĆ,
član nogometne ekipe RLV:

"Kar zadeva organizacijo tekmovalja v malem nogometu, sem povsem zadovoljen. Teža pa ne morem reči tudi za uvrstitev naše ekipe. Res je, da naša letošnja ekipa ni bila tako močna kot tista, ki nam je lani v Šoštanju 'prijorila' prvo mesto. Kljub temu pa je bil nesmiseln strah, ki smo ga čutili v igri proti ekipi TE Šoštanj, ki je bila res dobra, vendar ne tako, da bi je ne mogli premagati in si tako priboriti pravico do tekmovalja za boljšo uvrstitev."

Regina KUKOVIČ, članica odbojarske ekipe TE Šoštanj:

"Na takih tekmovaljih, kakršne so športne igre delavcev elektrogospodarstva Slovenije, bi morali odstopati od togih tekmovalnih pravil, saj so taka pravila danes, na teh igrah, nesmiselno onemogočila nastop moški odbojarski ekipi RLV. Poleg tega menim, da bi danes, ko so od osmih prijavljenih ženskih ekip prišle tekmoval samo štiri, lahko spremenili zanje sistem tekmovalja. V takih primerih bi naj tekmovala vsaka ekipa z vsako, ne na izpadanje. Tako bi tudi naša ekipa imela možnost za popravek poraza, ki ga je doživela na srečanju v

prvem kolu tekmovanja v odbojki. Priznati moram, da nas je končna uvrstitev naše ekipe zelo razočarala."

Martin PLIBERŠEK,
član ribolovske ekipe RLV:

"Kar se tiče organizacije tekmovanja v ribolovu, sem zadovoljen. Vesel sem tudi dosežene uvrstitve naše ekipe, saj je bila konkurenca izredno močna, športna sreča pa nam ni bila preveč naklonjena že pri žrebanju, saj smo 'potegnili' zelo poprečna mesta za namakanje trnkov."

Pripravil Bojan Ograjenšek

ŠPORT NAŠIH DELAVCEV,
KI STANUJEJO V SAMSKIH DOMOVH

REZULTATI KONČANEGA TURNIRJA V MALEM NOGOMETU

Po več kot dveh mesecih so naši delavci, ki stanujejo v samskih domovih našega kombinata, končali turnir v malem nogometu. Sodelovalo je osem ekip, ki so vsako nedeljo v času turnirja odigrale štiri tekme. Zanimanje za ta turnir je bilo veliko, zato bodo takšen turnir organizirali tudi čez zimo v telovadnici.

Rezultati

Prvo mesto si je priborila ekipa Rudarja, pred ekipo Vis, ki je imela le slabšo razliko v golih. Uvrstitev vseh ekip je takale:

1. Rudar	10 točk	5. Bratstvo	6 točk
2. Vis	10	6. Klub	5
3. Partizan	9	7. Kakanj	4
4. Omladinac	8	8. Sloga	2

Jože Mirtič, vodja
kluba samskih domov

Sporočilo Turistične poslovalnice
"Železniškega gospodarstva, Ljubljana" v Celju
(Celje, Titov trg 1, telefon 23-448)

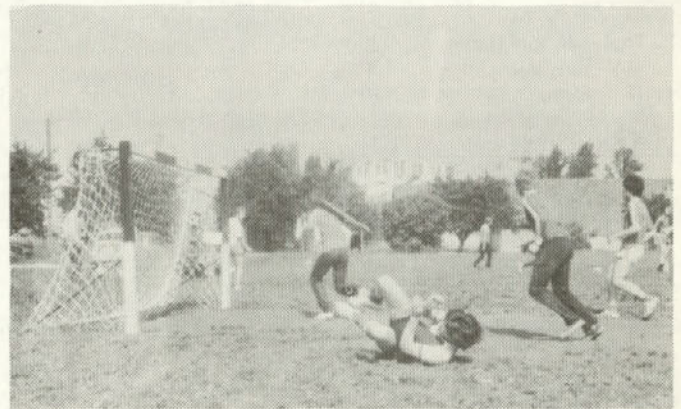
NOVI - ZELENI VLAK NA RELACIJI TITOVO VELENJE - LJUBLJANA

V ponedeljek, 5. oktobra, je na relaciji Titovo Velenje - Ljubljana začela voziti sodobno urejena železniška motorna garni-

tura vrste 711 z 92 sedeži za potnike in salonom za 5 oseb. Ta vlak je namenjen predvsem poslovnim ljudem, ki morajo vsak dan ali pogosto potovati v Ljubljano, središče gospodarskega, političnega in kulturnega življenja v Sloveniji - in od tod izvirata tudi njegovo ime poslovni ali zeleni vlak.

Uvedba tega vlaka, ki bo redno vozil vse dni v tednu - razen ob sobotah, nedeljah in praznikih, ko poslovna dogajanja popenjajo - je rezultat iskanja najugodnejših možnosti za prevoz poslovnih ljudi v zaostreni gospodarski situaciji s prometno slabše povezanega koroškega in savinjsko-šaleškega področja v Ljubljano in v nasprotni smeri.

Z vidika stroškov za prevoz na relaciji Titovo Velenje - Ljubljana je ugodnost potovanja z zelenim vlakom razvidna iz te preglednice:

Takšen turnir bodo organizirali tudi čez zimo v telovadnici.

STROŠKI V DINARJIH	Enosmerna vožnja	Vožnja v obe smeri	Karnet, 10 enosmernih voženj	Letni prevoz (255 voženj)
Cena vozovnice za zeleni vlak	156	257	1 248	55 000
Kilometrina *	447	894	4 472	220 065
Stroški za uporabo osebnega avta (bencin * in amortizacija)	201	402	2 012	102 765

* Kilometrino smo izračunali na osnovi povračila stroškov v višini 5,2 dinarja za prevožen kilometer, stroške za bencin pa na osnovi porabe 9 litrov bencina/100 km.

Z vidika stroškov za prevoz je torej potovanje z zelenim vlakom vsekakor ugodnejše kot kako drugače. Še ugodnejše pa je z vidika udobnosti in možnosti med potovanjem za pripravo na razna poslovna srečanja po končanem potovanju. Zeleni vlak ima namreč dva ločena oddelka, enega za kadilce in enega za nekadilce, poleg njiju pa že omenjeni salon, to je prostorček z mizo in petimi stoli, ki je primeren za manjše sestanke in posvete. Take razgovore pa je mogoče opraviti tudi med vož-

njo v enem ali drugem oddelku, saj se sedeži v oddelkih dajo obrniti eden proti drugemu.

Vlak ima vgrajeno tudi klimatsko napravo in urejeno ozvočenje za predvajanje glasbe, po potrebi pa tudi za posredovanje sporočil potnikom. Takoj po odhodu iz Titovega Velenja bo, denimo, stevardesa na vlaku sporočila potnikom, da lahko prek nje do Celja naročijo taksi ali najamejo osebni avto, ki jih bo čakal pred železniško postajo v Ljubljani.

Na vlaku je na razpolago tudi časopisje (Delo, Večer in štedru-ga glasila), v ceno vozovnice pa je vračunana tudi konsumacija za hladen prigrizek in po želji hladen ali topel napitek.

Vozni red zelenega vlaka

VSTOPNE POSTAJE	Odhodi v smeri	
	proti Ljubljani	Odhodi v nasprotni smeri
Titovo Velenje	6.30	17.10 - prihod
Šmartno ob Paki	6.45	16.54
Žalec	6.59	16.39
Celje	7.11	16.30
Ljubljana	8.30 - prihod	15.10

Cene

RELACIJA	CENE VOZOVNIC V DINARJIH			
	enosmerna	povratna	karnet	letna
Titovo Velenje - Ljubljana	156	257	1 248	55 000
Šmartno ob Paki - Ljubljana	156	257	1 248	55 000
Žalec - Ljubljana	131	231	1 048	46 200
Celje - Ljubljana	131	231	1 048	46 200
Titovo Velenje - Celje	54	95	432	19 000

Izdajanje vozovnic

Nakup vozovnic si na našem področju lahko uredite (tudi po telefonu) v Turistični poslovalnici "Železniškega gospodarstva, Ljubljana" v Celju in poslovalnicah "Izletnika Celje" v Titovem Velenju, Šoštanju, Slovenjem Gradcu, Mozirju, Slovenjskih Konjicah in Šmarju pri Jelšah. Enosmerne in povratne vozovnice pa lahko dobite tudi na vseh navedenih vstopnih postajah ali pri stevardesi na vlaku.

Izkoristite prednosti potovanja z zelenim vlakom, saj boste tako prispevali tudi k varčevanju z energijo in ohranjanju čistjšega zraka in okolja.

Srečno!

UGODNO PRODAM

novo prikolico "brako", rabljeno le eno sezono - Milan LORGER, Tomšičeva 39, Velenje (telefon 852 970).

Obisk pri vodstvu aktiva invalidov RLV

V okviru prireditev ob 40. obletnici vstaje narodov in narodnosti Jugoslavije in prireditev v letu 1981 kot mednarodnem letu invalidov so v soboto, 22. avgusta, bili na obisku pri vodstvu aktiva invalidov našega rudnika predstavniki delovnih invalidov iz občine Osijek. Člani vodstva aktiva invalidov RLV so jih sprejeli pred hotelom Paka, v imenu vseh delavcev našega kombinata pa jih je pozdravil Franc Druks, predsednik koordinacijskega odbora naših osnovnih organizacij zveze sindikatov, ki jim je v pozdravnem nagovoru orisal tudi organiziranost in dejavnosti naše sestavljene organizacije.

Po kosilu so se gostje odpeljali na Graško goro, kjer so ob spomenik padlim borcem NOB položili venec in si ogledali spominsko sobo 14. divizije. Med potjo nazaj v Velenje so se s spremljevalci sprehodili po Šoštanju, v Velenju pa so se poklonili spomenu maršala Tita in tudi pred njegovo veličastno skulpturo položili venec.

V razgovoru po ogledu Šoštanja in Velenja so gostitelji z delegacijo invalidov iz Osijeka izmenjali izkušnje z invalidsko-pokojninskega področja. Tega razgovora sta se udeležila tudi dva predstavnika Društva invalidov Velenje, iz njega pa lahko povzamemo tole!

Osiješki invalidi imajo nekatere stvari boljše urejene kot naši, zlasti na področju zaposlovanja invalidov v invalidskih delavnicah, saj ta skrb zanje temelji na iskanju kar najprimernejšega dela za posameznega invalida. Delavcem, ki so pred invalidnostjo opravljali dela in naloge s priznano beneficirano delovno dobo, odobrijo tamkajšnje delovne organizacije tudi del dopusta, ki bi ga zaradi spremembe del in nalog sicer izgubili. H gladkemu poteku vsega tega pa prispeva tudi dobro sodelovanje osijeških invalidov s strokovnimi službami v občini Osijek. Te skrbijo tudi za delavce, ki sicer še niso invalidi, a je njihovo zdravje zaradi težkih delovnih razmer ogroženo, in sicer tako, da jih premestijo na dela, ki so ustrezna njihovemu zdravju, osebni dohodek pa jim ostane nespremenjen.

Zvečer pred naslednjim dnevom, ko so se gostje zjutraj pred odhodom nazaj domov še enkrat sprehodili po našem mestu, so se skupaj s predstavniki invalidov RLV zbrali tudi na družabnem večeru, ki se je končal z obojestransko željo po takem srečanju prihodnje leto v Osijeku.

Valter Golob,
TOZD RLV Jamske gradnje

Vodstvo aktiva invalidov RLV je nekaj dni po tem obisku dobilo iz Osijeka pismo z naslednjo vsebino.

Dragi drugovi!

Želimo vam još jednom zahvaliti na vašem gostoprimstvu ljubaznosti i trudu koji ste uložili da naš boravak bude zaista ugodan u vašoj sredini. Pored lijepih dojмова o lijepom gradu Velenju, nosimo još ljepše uspomene o susretu sa našim drugovima i prijateljima invalidima, i nadamo se da će ovo prijateljstvo postati tradicionalno.

U prilogu vam šaljem naš list "Glas Slavonije" koji je objavio nešto o našem susretu.

Primitite iskrene drugarske pozdrave uz još jedno veliko Hvala!

Osijek, 25. 8. 1981

Petar Bijelić, tajnik
općinske konferencije Saveza
invalida rada SRH Osijek

ZGUBILI SMO DVA VELIKA REVOLUCIONARJA IN POLITIKA

Stevan
Doronjski

V soboto popoldan, 15. avgusta, je več deset tisoč prebivalcev iz Novega Sada in drugih krajev Vojvodine pospremilo na zadnji poti velikega revolucionarja Stevana Doronjskega.

Posmrtno ostanke Stevana Doronjskega, člana predsedstva SFRJ in predsedstva CK ZKJ in enega izmed najbližjih sodelavcev predsednika Tita, ki je skoraj pet desetletij izgoreval v revolucionarni borbi delavskega razreda, so pokopali na novosadskem Novem pokopališču. Od njega so se v imenu vseh Jugoslovancev, prebivalcev SR Srbije, SAP Vojvodine in Novega Sada poslovili predsednik predsedstva SFRJ Sergej Kraigher, predsednik predsedstva SAP Vojvodine Radovan Vljaković in predsednik občine Novi Sad Jovan Dejanović.

Poslednje besede slovesa skojevca, borcu in revolucionarju je izrekel predsednik predsedstva SFRJ Sergej Kraigher.

Aleš
Bebler - Primož

V sredo, 12. avgusta, je v zgodnjih jutranjih urah v Ljubljani nenadoma preminil revolucionar, narodni heroj, nosilec partizanske spomenice 1941 in mnogih drugih odlikovanj, ugledni družbenopolitični delavec dr. Aleš Bebler - Primož.

Dr. Aleš Bebler se je rodil 8. junija 1907. leta v Idriji. Študij je končal na pravni fakulteti v Parizu. Leta 1927 je postal član Skoja, član KPJ pa je bil od leta 1929. Dolgo je živel v emigraciji, leta 1937 je pod psevdonomom Andrej Kobal odšel v špansko republikansko vojsko.

V svojem prostem času je dr. Aleš Bebler rad segel po peresu. Kot kulturnik in humanist je nam in zanamcem zapustil bogato dediščino svojih spoznanj in izkušenj.

Njegovi posmrtni ostanke počivajo na novem Navju v Ljubljani.

Slava spominu obeh velikih revolucionarjev in politikov.

A. R.

Samo bivši politični interniranci, ki so se udeležili srečanja letos 23. avgusta v Delavskem klubu v Velenju

Zahvala delovnemu kolektivu REK Velenje "Rudnik lignita"

Bivši politični interniranci, ki nas je okupator s prvim transportom iz Slovenije odpeljal iz zaporov v Celju in Mariboru v koncentracijsko taborišče Mauthausen, se vam globoko in toplo zahvalujemo za vse, kar ste storili za nas s sprejemom pokroviteljstva nad našim prvim srečanjem po prihodu v Mauthausen pred 40 leti - letos 23. avgusta v Delavskem klubu v Velenju.

Ni mogoče samo z besedami opisati, kaj vse smo na tem srečanju čutili, doživljali in si drug drugemu poskušali povedati, pokazati.

Nedopovedljiva ganjenost, ki nas je vse prevevala med srečanjem, je mera naše hvaležnosti vsem, ki ste nam to srečanje - ki ga ne bomo nikoli pozabili - omogočili.

Posebej se zahvalujemo inženirju Alojzu Diacciju, predsedniku kolegijskega poslovnega organa delovne organizacije REK Velenje "Rudnik lignita", za izrečene tople besede na srečanju. Njegove besede so nam vsem šle do srca.

Za pozornost se zahvalujemo tudi vsem drugim delavcem iz REK Velenje, ki so prišli na naše srečanje.

Toplo se zahvalujemo tudi Rudarskemu oktetu za lepo petje, ki je popestrilo srečanje, enako tudi recitatorjem.

Še enkrat vsem naša iskrena zahvala za vse!

Srečno!

V imenu organizatorjev in udeležencev srečanja Ivo Rahten in Vida Klemenčič

Bivši politični interniranci skupaj z drugimi udeleženci srečanja letos 23. avgusta v Delavskem klubu v Velenju